

1/2023

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

3 Úvodní slovo Vladimír Skalický

VSVF, z. s.

4 Vyhodnocení činnosti za rok 2022

OSOBNOST

10 Anička Benešová

14 Ještě jednou Jiří Havel

15 Pardubický fotograf Stanislav Voksa

16 Jaroslav Emil Vejvoda

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

20 Fotografie s příběhem

SOUTĚŽE

22 43. Národní soutěž a výstava fotografie

26 Praha fotografická 2023

29 Premiéra 2023

VÝSTAVY

30 Fotografický odkaz ALTERNA MAGICA

32 Blatenský fotofesatival

34 ČS polský foto rok 2023

36 Fotografie 2022

36 Tři za jednu cenu

VZDĚLÁVÁNÍ

38 Dírkovka - Camera obscura

38 Chybami se člověk učí

40 Schopnost napodobovat

42 Návod k upotřebení 2

46 Moření fotografií

46 Nový materiál od Fomy

FOTOKLUBY

47 Moře. Vody, zážitků a fotografií.

48 Fotomejdan 2022

49 Jak umírá fotoklub

50 9. setkání Flexaret

KDE FOTÍM JÁ

51 Kde tvořím já

52 Cesty za poznáním

54 Jak jsem fotil Island

58 Kde fotím já

Fotoimpuls č. 1/2023

Vydává:

Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové,
příspěvková organizace

Tomkova 139, Hradec Králové

Ve spolupráci s Volným sdružením

východočeských fotografů, z. s. Hradec Králové

Graficky upravil:

Radek Homola

Korektury:

Zuzana Neugebauerová

Redakce:

Jana Neugebauerová

a Rada pro fotografii CUA Hradec Králové

Tisk:

Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

/ Anna Benešová /

Fotografie na obálce strana 60

/ Jaroslav Lelek / Trefa /

Vložená fotografie

/ Anna Benešová / Fascinace pohybem /

Uzávěrka příštího čísla 2/2023 do 31. 10. 2023

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls

zasílejte na adresu:

CUA Hradec Králové

Tomkova 139

500 03 Hradec Králové

Telefon: 773 133 740

e-mail: foto@cuahk.cz

http://www.cuahk.cz

Vychází za finančního přispění

Ministerstva kultury ČR

Registrováno na MK ČR pod

evidenčním číslem: MK ČR E 21253

Náklad 300 kusů

Neprodejně

Neprošlo jazykovou úpravou

ISSN 2570-6241

Úvodní slovo

Jaký fotoaparát bych si vzal, kdybych utíkal z Titaniku

Znáte to možná sami a máte to podobné. Když otevřu skříň, tak vidím tu spoustu fotografických přístrojů, které na mne skoro vypadávají. A to nejsem žádný sběratel fototechniky, ale oni se ke mně tak nějak stěhují. Známe i takové, kteří to mají ještě horší. Ti tomu chodí „naproti“, když si foťáky cíleně kupují. A tak mne nedávno napadla otázka: „Co bych dělal, kdybych si mohl vzít jen jeden?“ Možná to jsou dozvuky prožitého foto klubového příběhu na téma Sudet, nebo vliv filmu Titanic. Již jsem se naučil, že si na své procházky беру pouze jeden fotoaparát. Ne víc. Když jsem byl mladý, bral jsem vše, co jsem měl, a tak i mohl potřebovat. Foťák, tři objektivy a raději ještě ten Horizont. Když jsem získal Pentacon Sixe, tak výbavu doplnil i tento středofórmát. Tahal jsem brašnu plnou železa. Byl jsem mladej, takže jsem to zvládl, ale teď? Stojím před rozhodnutím: „Mám si vzít oblíbeného Sixe nebo raději Magnolu?“ A ta dírkovka by byla taky

dobrá. Jsem ve fázi, kdy fotím tam, kam dojezu autem. V brašně nosím jen toho Sixe a expozimetr a nezbytný stativ. Na svých služebkách mám v autě banánovou krabici na přebíjení filmů do dírkové komory. Tu banánovku nikde moc nenesím, protože se mi už nechce. Naposledy jsem ji tahal do kopců Středohoří, kde mne při přebíjení zvětšil kamarád Xaver. Jinak je pouze v kufru auta. Dnešní doba je jiná. Jeden přístroj, dlouhý objektiv s proměnnou ohniskovou vzdáleností a snadné přepřahání dalších objektivů. Zdálo by se, že je to jednodušší, ale pohled na těžké přístroje mých kamarádů ve mne zanechává otázku: „Jak to máte vy? Taky se taháte s kilama na rameni, nebo jste se taky již umravnilí?“

Vladimír Skalický

Vyhodnocení činnosti za rok 2022

DLOUHODOBÉ KURZY, DÍLNY, BESEDY, SEMINÁŘE

Hradecká fotografická konzervatoř 2020–2022

HFK je odborný vzdělávací kurz. Jedná se o intenzivní studium v rozsahu tří výukových bloků (181 výukových hodin), organizované formou dálkového řízeného studia a zaměřené převážně na výtvarnou fotografii. Uskutečňuje se v pravidelných víkendových setkáních jedenkrát měsíčně. Z důvodu celostátní karantény se výuka neustále přerušovala, intenzivněji mohly lekce začít až v červnu 2021 a studium se prodloužilo do roku 2022. Ke studiu bylo přijato 20 posluchačů. Z důvodu lockdownových komplikací 7 posluchačů muselo studium ukončit (pracovní a zdravotní důvody).
Termíny výuky: 15. 1., 12. 2., 12. 3., 9. 4., 14. 5., 11. 6., 10. 9., 8. 10., 12. 11. a 10. 12.

Výuka probíhala v přednáškovém sále Centra uměleckých aktivit v Hradci Králové.

Vedoucími pedagogy byli doc. MgA. Jaroslav Prokop, profesionální fotograf, kurátor výstav, grafik a vysokoškolský pedagog Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně a MgA. Adam Kencki.

13 posluchačů ukončilo závěrečnou absolventskou výstavou, která proběhla v prosinci v Galerii U Přívozu Studijní a vědecké knihovny v Hradci Králové.
Odučeno: 80 hodin

Základy fotografování

Učebna Impuls Hradec Králové.

Termíny výuky:

20. 1., 3. a 17. 2., 4., 17. a 31. 3., 14. a 28. 4., 12. a 26. 6.

Půlroční kurz (10 lekcí) základů fotografování byl zaměřen nejen na začínající fotografy, ale i pokročilejší v něm našli informace, které obohatily jejich zkušenosti. V kurzu se frekventanti dozvěděli o základní fotografické technice a postupech ve fotografování. Dozvěděli se, jak fotoaparát vlastně funguje, k čemu jsou jednotlivé funkce, režimy nastavení a vše si samozřejmě i vyzkoušeli v praxi. Cílem byla změna z nahodilého fotografování svého okolí k začátku cílevědomé tvorby.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Počet kurzistů: 13

Odučeno: 52 hodin

Fotografování pro mírně pokročilé

Učebna Impuls Hradec Králové.

Termíny výuky:

29. 9., 13. a 27. 10., 3., 10. a 24. 11., 8. a 22. 12.

Kurz volně navazoval na základy fotografování. Jeho obsahem bylo prohloubení dovedností s fotoaparátem, pochopení a smysluplné využití fotografických postupů, skladebných principů a kompozice při tvorbě obrazu.

V návaznosti na teorii měly být zařazeny praktické ukázky a cvičení ve fotografické a filmovém studiu CUA Hradec Králové.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Počet kurzistů: 8 fotografů

Odučeno: 32 hodin

Kalotypie

5. a 26. února a 3. prosince

Fotokomora CUA Hradec Králové

Praktický kurz ušlechtilého tisku fotografií.

Kalotypie je proces založený na kombinaci solí stříbra a železa. Tento proces obsahuje obraz v papírovině a je procesem vyvolání pomocí vývojky na rozdíl od ostatních ušlechtilých tisků, kde vyvolání probíhá ve vodě. Kalotypie umožňuje řízení kontrastu a barevného ovládní výsledného obrazu prostřednictvím vývojky i prostřednictvím tónování. Cílem kurzu bylo provést zájemce o kalotypii počátečními nástrahami a záludnostmi procesu. Každý z absolventů může po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tuto techniku zvládnout. Pro zájem o kurz byly v roce 2022 uspořádány celkem 3 kurzy.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a absolvent ušlechtilých technik u prof. Lud'ka Vojtěchovského.

Celkem bylo odučeno: 12 hodin v každém kurzu, to je 26 hodin celkem

Absolvovalo celkem: 6 fotografů v každém kurzu (z důvodu kapacity fotokomory), celkem 18 kurzistů

Fotogram

16. a 18. února

Fotokomora CUA Hradec Králové

Fotogram je umělecká fotografická technika bez fotografického optického přístroje – fotoaparátu. Jde o stínový obraz vytvořený tak, že autor v temné komoře umístí pod zvětšovací přístroj nebo jiný zdroj světla neexponovaný fopapír, na kterém vytvoří kompozici z různě průsvitných předmětů.

Kurz byl pořádán pro skautský oddíl vodáků.

Lektor: Barbora Pejšková, výtvarnice, absolventka Hradecké fotografické konzervatoře

Odučeno: Každý kurz trval 4 hodiny, celkem 8 hodin

Účast: 24 dětí (v každém kurzu 12)

Gumotisk

19. března, 23. dubna a 15. října

Fotokomora CUA Hradec Králové

Gumotisk je technika ušlechtilého tisku, která byla velmi užívaná zejména piktorialistickými fotografy. Gumotisk je charakteristický neostrými přechody a jemným reliéfem, čímž připomíná malbu. Stal se rychle populární a dodnes jej celá řada fotografů a umělců používá.

Cílem kurzu bylo provést zájemce počátečními nástrahami a záludnostmi procesu. Každý z absolventů může po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tuto techniku zvládnout.

Pro zájem o kurz byly v roce 2022 uspořádány celkem 3 kurzy.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě a absolvent ušlechtilých technik u prof. Luďka Vojtěchovského.

Celkem bylo odučeno: 12 hodin v každém kurzu, to je 26 hodin celkem

Absolvovalo celkem: 5–6 fotografů v každém kurzu (z důvodu kapacity fotokomory), celkem 16 kurzistů

Historické fotografické techniky

Kyanotypie – modrotisk; Van Dyke – sépiový tisk; Slaný papír
2. dubna

Fotokomora CUA Hradec Králové

Tyto ušlechtilé tisky fotografií byly pomalu zapomenuty, ale patří mezi skvosty výtvarných technik.

Cyanotype – kyanotypie. Kyanotypie obvykle poskytuje snímky výrazně modrého tónu. Modrou barvu lze ale také převést na jiné zbarvení. V roce 1843 bylo kyanotypií použito k vůbec první fotografické ilustraci knihy.

Kyanotypie a její odvozeniny (Blueprint) byly velmi populární, protože jde o techniky jednoduché a obrazově vděčné.

Vandyke proces, Van Dyke, Sépiový tisk Van Dyke. Přímo kopírující proces založený na citlivosti železitých solí ke světlu. V principu je podobný kalitypii. Obrazy hnědavého tónu mohou připomínat také platinotypie, od nichž se však výrazně liší cenou pořízení.

Slaný papír. Nejrozšířenější typ pozitivního papíru používaný v prvních dvou desetiletích vývoje fotografie.

Tento proces používali někteří fotografové i kolem roku 1900, kdy usilovali o umělecký záměr obrazu.

Cíl kurzu bylo provést zájemce o tyto techniky počátečními nástrahami a záludnostmi procesu. Každý z absolventů může po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tyto techniky zvládnout.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Luďka Vojtěchovského.

Odučeno: 24 hodin

Účast: 6 fotografů (z důvodu kapacity fotokomory)

Velkoformátové kamery

13–15. května

Areál hospitálu v Kuksu

Cílem víkendového semináře bylo naučit fotografy pracovat s velkoformátovými kypovacími kamerami v krajině a správně vyfotografovat architekturu. Nedílnou součástí bylo i následné zpracování nafotografovaných negativů ve fotokomoře. Účastníci vyvolávali negativy, zhotovovali kontakty a černobílé fotografie.

Lektoři: doc. MgA. Jaroslav Prokop a MgA. Adam Kenckl

Odučeno: 36 hodin

Přihlášeno: 14 fotografů

Olejetisk (Oilprint, Rawlinsoil)

20.–21. května a 30. září–1. října

Fotokomora CUA Hradec Králové

Pro zájem o kurz byly v roce 2022 uspořádány celkem 2 kurzy.

Olejetisk byl další v řadě historických fotografických technik, které Impuls pro zájemce připravil. Kurz byl zaměřen na praktické zvládnutí staré fotografické techniky. Absolvent byl seznámen s teorií techniky a její zpracování do praktického procesu.

Cíl kurzu bylo provést zájemce o tyto techniky počátečními nástrahami a záludnostmi procesu. Každý z absolventů může po absolvování kurzu v domácích podmínkách a s minimem speciálních pomůcek tuto techniku zvládnout.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Luďka Vojtěchovského

Účast: 6 fotografů v každém kurzu, celkem 12 absolventů
Odučeno: 36 hodin

Strukáž

30. května

Fotokomora CUA Hradec Králové

Program pracovní dílny bylo oživení jednoduché fotografické techniky tzv. strukáže. Jedná se o výtvarnou činnost v podobě kresby, malování, obtiskování apod. pomocí fotochemických roztoků na ploše černobílého fotografického papíru. V této dílně celý proces probíhá na světle, případně lze tuto techniku též kombinovat s postupy v temné komoře (kombinace s fotogramem, osvitem negativu apod.).

Výsledek závisí do značné míry na náhodě a prakticky jej nelze identicky opakovat. Přínosem nemusí být pouze autentický prožitek z tvorby a následného překvapení, ale také myšlenková interpretace díla.

Proběhly celkem dva kurzy, které byly uzpůsobeny pro žáky speciální školy sluchově postižených.

Lektor: Ing. Eva Stanovská a Anna Benešová

Účast: 30 žáků (15 žáků v každém kurzu)
Odučeno: 10 hodin (5 hodin v každém kurzu)

Pixelace

9. června

Přednáškový sál CUA Hradec Králové

Pixelace neboli pixilování – snímek po snímku se nafotografuje např. děj v jednotlivých fázích pohybu a postupným skládáním obrázků za sebe se obrazy (fotografie) dostanou do pohybu pouhým optickým klamem. Proběhly celkem dva kurzy, které byly uzpůsobeny pro žáky speciální školy sluchově postižených.

Lektor: MgA. Tereza Štěpánková

Účast: 30 žáků (15 žáků v každém kurzu)

Odučeno: 8 hodin (4 hodiny v každém kurzu)

Portrétní fotografie

9. června

Fotografická a filmové studio CUA Hradec Králové

Proběhly celkem dva kurzy, které byly uzpůsobeny pro žáky speciální školy sluchově postižených.

Žáci této školy si mohly vyzkoušet světlo při fotografování portrétů i skupinek. Měly možnost vyzkoušet různou intenzitu a barvu světla, různě barevné pozadí a v neposlední řadě různé světelné a barevné efekty pomocí světelné banky.

Lektor: Leoš Marek

Účast: 30 žáků (15 žáků v každém kurzu)

Odučeno: 8 hodin (4 hodiny v každém kurzu)

Dřevěné fotografování aneb velkoformátová fotografie

24.–25. června

Učebna Impuls, fotokomora Impuls a exteriéry města Hradec Králové

Práce s velkoformátovou kamerou – fotografický návrat o 100 let zpátky. Fotografická dílna, při níž měli frekventanti možnost pracovat s formáty od 6,5x9 cm do 24x30 cm. Vyzkoušeli si techniku, která byla vyrobena v některých případech v 19. století, a ochutnali staré řemeslo a techniku, se kterou pracovali Josef Sudek nebo František Drtikol. Součástí dílny byla práce s velkoformátovým negativem ve fotokomoře a zhotovení fotografických kontaktů.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava

Odučeno celkem: 24 hodin

Účast: 6 fotografů

Z kapacitních důvodů fotokomory a zapůjčení kamer nelze na kurz přijmout více zájemců.

Atmosféra divadelního festivalu

24.–30. června praktické fotografování

Exteriéry, divadla Hradec Králové a Impuls Hradec Králové.

Seminář zaměřený na reportážní a dokumentární fotografii. Fotografování divadelní atmosféry v ulicích města Hradce

Králové, ve foyer a stanech divadel v Hradci Králové v rámci Regiony – mezinárodní divadelní festival Hradec Králové. Fotografování bylo individuální. V průběhu festivalu probíhaly konzultace s lektorem. Cílem semináře bylo naučit fotografy pracovat se zachycením momentální situace, která nejde zopakovat a je důležitá a klíčová pro ten daný okamžik, a to nejen při divadelním představení na jevišti, ale i při reakci diváků v hledišti i ulicích v průběhu celého festivalu.

Lektor: Viktor Kronbauer

Počet kurzistů: 20

Kyanotypie

14. října

Fotokomora CUA Hradec Králové

Kurz kyanotypie byl uspořádán pro skupinu fotografů z Polska z města Wyszkov.

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Odučeno: 10 hodin

Účast: 12 fotografů

Umělé světlo ve fotografii

14. října

Studio CUA Hradec Králové

Kurz byl uspořádán pro skupinu dvanácti fotografů z Polska z města Wyszkov. Ve fotografickém studiu CUA Hradec Králové si mohli vyzkoušet, jak na portrétní fotografii působí různá intenzita a barva světla na různém pozadí. Dále pak vyzkoušeli luminografii za pomoci světelné banky.

Lektor: Petr Beran a Libor Němec

Odučeno: 10 hodin

Účast: 12 fotografů z Polska

Krajinářská fotografie

České Švýcarsko

27.–30. 10.

Lužické hory – Jiřetín pod Jedlovou

Praktický fotografický víkendový seminář. Fotografický víkend byl určen všem, kdo mají rádi fotografii. Cílem je poznat specifika krajiny pod vedením zkušeného fotografa a cestovatele. Fotografický víkend je určen nejen pro zkušené fotografy, ale i pro jejich rodinné příslušníky.

Lektor: Ing. Ctibor Košťál

Přihlášeno: 32 fotografů

Odučeno: 36 hodin

Kyanotypie jinak

5. listopadu

Fotokomora CUA Hradec Králové

Cyanotype – kyanotypie. Kyanotypie obvykle poskytuje

snímky výrazně modrého tónu. Modrou barvu lze ale také převést na jiné zbarvení. V roce 1843 bylo kyanotypií použito k vůbec první fotografické ilustraci knihy. Kyanotypie a její odvozeniny (Blueprint) byly velmi populární, protože jde o techniky jednoduché a obrazově vděčné. Účastníci kurzu tentokrát rozvinuly tuto techniku a kolorování a hlavně byly fotografie přenášeny touto technikou na sklo a textil (batohy, trička...).

Lektor: Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie Opava a absolvent ušlechtilých technik u prof. Ludka Vojtěchovského.

Odučeno: 12 hodin

Účast: 6 fotografií (z důvodu kapacity fotokomory)

Beseda s Liborem Teplým

26. března

Téma: Brno jak jej neznáte s promítáním fotografií nejen z brněnského podzemí, ale i dalších prostor, které jsou lidskému oku skryté. Účastníci zhlédli především fotografie architektury (přehradní hráz po vypuštění vody, brněnská vodárna při pravidelné údržbě – vypuštění vody, brněnské kostely – podzemí...)

Beseda s Mgr. Vítězslavem Krejčím

26. listopadu

Téma: Filozofické přesahy do fotografie.

SOUTĚŽE

33. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2022,

duben 2022: vyhlášení soutěže

30. září 2022: uzávěrka příjmu fotografií

5. října 2022: zasedání poroty

1.–30. listopadu 2022: výstava vybraných fotografií v galerii Suterén Infocentra Hradec Králové

16. listopadu 2021–14. ledna 2023 výstava vítězných fotografií v Galerii Na Hradě Hradec Králové

16. listopadu: vernisáž

26. listopadu: předání cen vítězům a vyhodnocení soutěže

Premiéra je fotografická soutěž každoročně vyhlašovaná Centrem uměleckých aktivit Hradec Králové ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů Hradec Králové, z. s. Tento projekt se uskutečnil s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky, Královéhradeckého kraje a statutárního města Hradec Králové. Dále Premiéru podpořili FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s. Hradec Králové. Soutěž je určena pro všechny zájemce o fotografii a není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány. Amatérská fotografie je jediný obor, ve kterém celostátní soutěži nepředchází okresní ani krajská kola. Ve východních Čechách proto soutěž Premiéra dává každoročně přehled o úrovni amatérské fotografie a ze soutěžních kolekcí pak vybíráme fotografie, ale hlavně autory, nejen pro regionální výstavy.

Kategorie A: Volná tvorba

Kategorie B: Stabilita

V letošním 33. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2022 bylo porotě předloženo 536 fotografií od 88 autorů, z čehož v kategorii A 441 fotografií od 61 autorů a v kategorii B 95 fotografií od 27 autorů.

Porota:

předseda: Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog, zástupce FOMY Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové
členové: MgA. Petr Pustina, profesionální fotograf z Prahy, Ing. Ctibor Košťál, profesionální fotograf z Trutnova.

Vernisáž výstavy proběhla 16. listopadu v Galerii Na Hradě v Hradci Králové za přítomnosti všech členů poroty. Slavnostní vyhodnocení soutěže, předávání cen oceněným fotografům a rozborový seminář soutěžních fotografií proběhly 26. listopadu v zasedací místnosti Albrechta z Valdštejna na úřadě Královéhradeckého kraje.

Konzultace – rozborový seminář 33. ročníku fotografické soutěže PREMIÉRA 2022

26. listopadu

Účastníkům fotografické soutěže Premiéra je každoročně dána možnost setkat se se členy poroty a hovořit s nimi o svých fotografiích. Možnost konzultací a rozborů soutěžních fotografií je pro amatérské fotografy velkým přínosem v jejich další tvorbě, napomáhá mimo jiné rozvoji vidění obrazu a rozpoznávání hrubých chyb ve fotografickém obraze. Rozborový seminář se každoročně setkává s velkým ohlasem, a to nejen mezi účastníky soutěže, ale i mezi ostatními fotografy.

42. NÁRODNÍ SOUTĚŽ A VÝSTAVA AMATÉRSKÉ FOTOGRAFIE SVITAVY 2022 (NSAVF)

Zastoupením Jany Neugebauerové, pracovnice Centra uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové, MVDr. Rudolfa Němečka, Vladimíra Skalického a PaedDr. Milana Báči (členy odborné rady pro fotografii Centra uměleckých aktivit Hradec Králové) v odborné radě pro fotografii při ARTAMA Praha máme podíl na znění statutu, vyhlášení a propagaci 42. ročníku soutěže. Porota NSAVF hodnotila ve Svitavách celkem 661 snímků od 141 fotografů a 3 kolektivů.

Spolupráce na celostátních akcích se uskutečňuje na základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení, propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

Konzultační středisko:

Celoročně se podle požadavků z řad fotografů organizují konzultace jak individuální, tak i pro celé kolektivy. Konzultačního střediska se pravidelně účastní lektorů fotografie – Ivan Nehera, Ing. Ctibor Košťál, Viktor Kronbauer, Vladimír Skalický.

Odborná knihovna

V roce 2011 jsme začali budovat studijní knihovnu SAK Impuls pro zájemce o výtvarnou kulturu a fotografii. Tituly do knihovny se průběžně doplňují.

Knihovna je přístupná veřejnosti v pracovní dny od 7.30 hodin do 16 hodin. Mimo pracovní dobu a v sobotu po telefonické domluvě. Knihovna vzniká z darů fotografů i nakladatelství: Vydavatelství KANT – Karel Jedlický, Praha;

Galerie Zdeněk Sklenář, Praha; Nakladatelství Nový Svět, Praha; Josef Ptáček; Ivo Gil, Vítězslav Krejčí, Jana Neugebauerová, Centra uměleckých aktivit Hradec Králové, a další. V roce 2021 se knihovna rozrostla o několik katalogů regionálních i celostátních výstav a o knihy pojednávající hlavně o černobílé fotografii, práci ve fotokomoře a o svázané výtisky časopisu Fotografie.

VÝSTAVY

V roce 2022 Se uskutečnilo 40 výstav ve výstavních prostorách v Hradci Králové. Na výběru autorů pro výstavy se podílí odborná rada pro fotografii, která pracuje při CUA Hradec Králové.

Multifunkční galerie Suterén Infocentra Hradec Králové, Elišino nábřeží 626

1.–28. 2. MENŠÍ RETROSPEKTIVA – Stanislav Odvářka, Polička, fotografie vyfotografované Kamerou Obskurou

1.–30. 6. DIVADELNÍ ATMOSFÉRA – Vystavené fotografie vznikly na fotografickém workshopu s názvem „Atmosféra divadelního festivalu“ v roce 2021, pořádaném u příležitosti mezinárodního divadelního festivalu Regiony 2021. Fotografický workshop každoročně pořádá CUA Hradec Králové.

Vystavovali: B. Déduchová, J. Drbohlav, P. Kadeřávek, V. Ludvík, K. Slezáková, P. Soukeník a J. Weber

1. 8.– 31. 8. POSTOUPIT KAŽDODENNOST – Pavel Rejtar, Hradec Králové:

fotografie v duch surrealismu

1.–30. 9. IMAGINACE PROMĚNLIVÝCH SVĚTLOHER – Vítězslav Kejčí, Hradec Králové: Fotografie a fotografiky tematicky artikulované a v imaginativním stylu vytvářené prezentovaly subjektivně stylizovaný výtvarný projev vycházející z heuristického způsobu tázání a hledání vlastní povahy a smyslu bytí. (elektronická část výstavního prostoru).

1.–30. 11. PREMIÉRA 2022 – vybrané fotografie 33. ročníku stejnojmenné fotografické soutěže

1.–31. 12. SPOJENÍ – HFK Taxi

Fotografie absolventů nástavbového studia HFK Hradec Králové a jejich hostů, Michaela Poláčková – Klánovice, Dagmar Jílková-Praha, Pavel Soušek – Praha, Václav Staněk – Plzeň, Kateřina Šušlíková – Mohelnice a Petr Ulrich – Stará Boleslav;

Hosté: Jan Odehnal – Dětřichov u M. Třebové, Vítězslav Krejčí – Hradec Králové a Petr Jílek – Praha

Knihovna města Hradce Králové, pobočka Jana Masaryka 605, Hradec Králové

3.–31. 1. KRAJINA – fotografie

Zdeněk Bažant – Velké Němčice, Michal Bednář – Hradec Králové, Anna Benešová – Hradec Králové, Jan Maglen – Nová Paka a Jitka Prausová – Hradec Králové

1.–31. 3. OHLÉDNUTÍ ZA PREMIÉROU 2022 – výběr fotografií 32. ročníku stejnojmenné fotografické soutěže

2.–31. 5. BÍLÁ NOC – Eva Stanovská, Dřenice – fotografie

1.– 30. 6. OLEJOTISK – výstava historického alternativního tisku fotografií

Vystavovali: Petr Beran – Chrudim, Dana Stránská-Lány na Důlku a Petr Ulrich – Brandýs n. L.-Stará Boleslav

1.7.–31.8. ŠLA JSEM DO MĚSTA – Dita Valachová, Pardubice – fotografie

1.–31. 9. PŘÍTEL ČLOVĚKA – Petr Jílek, Praha – fotografie

1.–31. 3. PREMIÉRA 2023 – výběr fotografií 33. ročníku stejnojmenné fotografické soutěže

Knihovna města Hradce Králové, Wonkova 1262/1a, Hradec Králové

1.9.–31. 10. SVĚT JE PESTRÝ – fotografie volně vzniklé skupiny fotografův době koronavirové v roce 2020:

Anna Benešová – Hradec Králové, Petr Beran – Chrudim, Hana Černíková – Ráby, Iva Flajšmanová – Pardubice, Kateřina Göttlichová – Praha, Michal Kolář – Mikulov, Libor Němec – Pardubice, Jiří Papoušek – Pardubice, Jitka Prausová – Hradec Králové, Jiří Provozník – Pardubice, Eliška Rafajová – Třebov, Ivan Staněk, Eva Stanovská – Dřenice, Kateřina Šušlíková – Dětřichov u Moravské Třebové, Petr Ulrich – Brandýs n. L. Stará Boleslav, Dita Valachová – Pardubice, Jan Weber – Pardubice

Bazalka, Gočárova třída 516, Hradec Králové

1.–31. 1. NADSKUTEČNO – Kateřina Göttlichová – Praha, fotografie

1.–28. 2. NADSKUTEČNO II – Kateřina Göttlichová – Praha, fotografie

1.– 31. 2. OHLASY PREMIÉRY – výstava vybraných fotografií 33. ročníku stejnojmenné soutěže

1.–30. 4. FOTOGRAFIE – výstava posluchačů fotografických kurzů při CUA Hradec Králové

1.–30. 5. SEN – Pavel Soušek – Praha, fotografie

1.–30. 6. ČTYŘICET DNÍ V KARANTÉNĚ - výstava fotografií z tvorby v době celostátní karantény v r. 2020.

Autoři: Anna Benešová - Hradec Králové, Hana Černíková - Ráby, Kateřina Göttlichová - Praha, Eva Stanovská - Dřenice, Eva Svobodová - Pardubice a Dita Valachová -Pardubice

1. –31. 7. SCHODY – Dagmar Jílková, Praha – fotografie

1. –31. 8. FOTOGRAFIE – výstava ušlechtilých tisků fotografií účastníků kurzů pod lektorským vedením Ivana Nehery, které pořádá CUA Hradec Králové

1.–30. 9. NA CESTĚ – Michaela Pláčková, Klánovice – fotografie

1.–31. 10. ANTRÉ K TANCI – Jiří Čečka, Vysoká – fotografie

1.–30. 11. FOTOGRAFIKA – Jan Bernhard, Hradec Králové – fotografie

1.–31. 12. FOTOGRAFIE – Jiří Cvrkal, Hradec Králové – fotografie
Výstavní síň Umělecké kolonie Bastion IV, Okružní 242, Josefov – Jaroměř

6. 5.–17. 6. HISTORICKÉ IMPULZY – výstava ušlechtilých tisků fotografií
Autoři: Bačovský Libor – Vysoké Mýto, Benešová Anna – Hradec Králové, Benešová Andrea – Vysoké Mýto, Beran Petr – Chrudim, Gottfried Jan – Cholina, Huttlová Barbara – Hradec Králové, Jílek Petr - Praha, Nehera Ivan – Kvasiny, Rafajová Eliška – Třebotov, Skořepová Dagmar – Praha, Stanovská Eva – Dřenice, Stránská Dana – Lány na Důlku, Stránská Radka – Lány na Důlku, Ulrich Petr – Brandýs n. L. – St. Boleslav a Víteček Luboš – Rychnov nad Kněžnou.

Bistro Kampus, 1172/3, Hradec Králové

CELOROČNĚ GOTHAM CITY – Martin Lukeš – Praha

Galerie Na hradě, Na Hradě 91/3 Hradec Králové

1.–15. 1. PREMIÉRA 2021 – vítězné a další vybrané fotografie 32. ročníku fotografické stejnojmenné soutěže.

16. 11.–31. 12. 2022 PREMIÉRA 2022 – vítězné a další vybrané fotografie 33. ročníku stejnojmenné fotografické soutěže.

Galerie U Přívozu Studijní a vědecké knihovny Hradec

Králové, Hradecká 1250/2, HRADEC KRÁLOVÉ

1.–31. 12. Hradecká fotografická konzervatoř 2020–2021 – absolventské soubory posluchačů Hradecké fotografické konzervatoře ročníku 2020–2022 pod vedením doc. Mga. Josefa Ptáčka, doc. Mga. Jaroslava Prokopa a Mga. Adama Kencki

Vystavovali: Libor Bačovský – Hustopeče, Andrea Benešová – Vysoké Mýto, Barbora Déduchová – Hradec Králové, Petr Kadeřávek – Hradec Králové, Zdeňka Kulhánková – Staré Hradiště, Pavla Lankusová – Strážov na Šumavě, Anastasia Mega – Hradec Králové, Stanislav Milotínský – Chrudim, Eva Nováková – Všetary, Květoslava Slezáková – Libníkovice, Dana Stránská – Pardubice, Iva Tučková – Praha a Jan Vokoun – Třeběchovice pod Orebem

QUARTIER, pěší zóna Hradec Králové

25. 4.–25. 6. FOTOGRAFIE – Tomáš Lelek – Výrava, fotografie

1. 7.–25. 11. FOTOGRAFIE – Jiří Cvrkal – Hradec Králové, fotografie

Muzeum východních Čech v Hradci Králové, Eliščíno náměstí 465/7, Hradec Králové

1.–16. 1. 2022 6. SALON VÝCHODOČESKÉ FOTOGRAFIE – trienále přehlídky nejlepších fotografií bývalých východních Čech. 31 autorů, 179 fotografií. Prohlídka výstavy byla nafilmována a byla ke zhlédnutí na www stránkách Centra uměleckých aktivit.

Masarykovo náměstí Hradec Králové

1.–17. 1. 2022 6. SALON VÝCHODOČESKÉ FOTOGRAFIE – velkoformátová venkovní fotografie. Prohlídka výstavy byla nafilmována a je ke zhlédnutí na www stránkách Centra uměleckých aktivit.

Galerie CUA Hradec Králové, Tomkova 139, Hradec Králové

1. 1.–15. 4. FOTOGRAFIE – fotografie absolventů kurzů fotografie centra uměleckých aktivit Impuls Hradec Králové
1. 1.–1. 7. ČERNOBÍLÁ FOTOGRAFIE – Ivan Nehera, Kvasiny
15. 4.–31. 12. HRADECKÁ FOTOGRAFICKÁ KONZERVATOŘ 2019–2020 – absolventské soubory fotografií posluchačů nástavbového studia HFK pod vedením doc. Mga. Josefa Ptáčka

1. 7.–31. 12. HISTORICKÉ IMPULZY – výstava ušlechtilých tisků fotografií

Galerie Odboru kultury Královéhradeckého kraje, Tomkova 139, Hradec Králové

1. 1.–30. 6. OHLASY PREMIÉRY – vítězné fotografie 32. ročníku stejnojmenné fotografické soutěže

1. 7.–31. 12. FOTOGRAFIE – fotografie absolventů fotografických kurzů pořádané Centrem uměleckých aktivit Hradec Králové

PUBLIKAČNÍ ČINNOST

FOTOIMPULS

Neprodejný zpravodaj v nákladu 300 kusů. V roce 2022 vyšla 2 čísla ve formátu A4 a v rozsahu 56 stran v černobílém provedení.

Katalog Premiéra 2022

33. ročník fotografické soutěže

V roce 2021 jsme vydali barevný katalog vítězných fotografií 33. ročníku Premiéra 2022 ve formátu A4 v rozsahu 24 stran a nákladem 200 kusů.

Anička Benešová

určitě neunikla pozornosti nikomu, kdo občas zavítá na akce Centra uměleckého vzdělávání v Hradci Králové a Volného sdružení východočeských fotografů Hradec Králové z. s. Nadšená fotografka, šikovná grafička, její obrazy zaujmou na první pohled. Určitě nastal čas, abyste se s její tvorbou seznámili i na stránkách tohoto časopisu. S Aničkou jsme si chvilku povídaly o jejich zkušenostech a představách.

/ ZIMNÍ SLUNOV RAT /

Aničko, jak jsi začínala s fotografováním? Já vím, je to banální otázka na začátek, ale mě by zajímalo, zda v tvých výtvarných projevech byla nejprve fotografie, nebo ses k ní dopracovala až časem.

Fotografování mě učarovalo na Maltě, kam jsem odletěla s kamarádkou Evou na měsíční kurz angličtiny. Byla jsem vybavena malým digitálním zápisníkem, abych vše zdokumentovala. Ve volných dnech jsme cestovaly po celém ostrově, kamarádka fotografovala všechno a pořád, ale mě nebavilo zachycovat lidi ani přírodní scenérie. Pak jsme objevily velmi členité skalnaté maltské pobřeží. Nadchly mě přírodou vytvořené abstraktní barevné struktury připomínající grafiky... a už jsem byla lapená.

Vychází mi z toho, že jsi za dob klasické mokré fotografie ještě nefotografovala?

Jen momentky po dobu studií. Měla jsem tehdy přístup do fotokomory, náhodou jsem objevila fotogramy, které mě trochu zaujaly, daly se pojmout výtvarně.

Tvá studia - absolvovala jsi oblíbenou hradeckou konzervatoř s Pepou Ptáčkem a Ivo Gilem.

Co ti dala a na co nejvíc vzpomínáš?

Nejprve musím zmínit fotografa Ivana Neheru. Když jsem podlehla kouzlu fotografování, chtěla jsem se v technice zdokonalit, což se mi podařilo právě díky Ivanovi, který vede začátečníky. Teprve po absolvování jeho kurzu jsem si dodala odvahy, přihlásila se na HFK... a poznala Pepu

s Ivošem.

Stopu ve mně zanechali oba lektori, obohatili mi život. Posunuli mě ve vnímání, donutili neustrnout, hledat nové formy fotografie a rozšířili mi kulturní přehled. Inspirativní byly domácí úkoly, které jsme hodnotili všichni společně a často se o ně s lektory přeli. Téměř pokaždé se mi zrychlil tep, když jsem předložila své fotografie k posouzení... projdou – neprojdou... ta úleva, když byly schválené! Workshopy v různých koutech republiky se spoustou legrace jsou nezapomenutelné, ale hlavně bezva parta lidí napříč věkovým spektrem. Byla to skvělá jízda.

Do pokračovacího kurzu jsme chodily spolu. Každá lekce měla svého hosta – významného fotografa. Který z nich tě zaujal nejvíc?

Bylo skvělé slyšet názory na naši tvorbu přímo od osobností, které jsou pojmem ve fotografickém světě. Všichni hosté byli jedineční, ale setkání s fotografem a pedagogem Štěpánem Grygarem mělo pokračování. Při své návštěvě se zmínil o Art campu, týdenním fotografickém workshopu v Praze. S několika spolužáky jsme se akce zúčastnili a zažili týden naplněný nejen fotografováním a výstavami, ale i poznáváním ukrytých pražských zákoutí, které nám Štěpán umožnil poznat.

Také spojení hudby a fotografie se mi dostalo hluboko pod kůži. Hudební skladatel Vratislav Šrámek improvizoval na různé nástroje a vytvářel tak doprovod na námi předkládané fotografie. V neposlední řadě nesmím zapomenout

„Tvořivost, napětí, očekávání“

na laskavou organizátorku našich „školních“ setkávání Janu Neugebauerovou. Její ochota a obětavost je snad neomezená.

Bavilo tě řešit úkoly na konkrétní téma nebo máš raději bezbřehou volnost?

Volnost je bezva, ale dané téma mi dodává směr, usměrňuje roztěkanost a nutí zaměřit se na jednu oblast.

Co je tvoje nejoblíbenější fotografické téma?

Momentálně experimentuji s pohybujiícím se fotoaparátem s úmyslem zachytit lidi v různém prostředí, město, krajinu. Oblasti, které se prolínají, architektura, abstraktní struktura, detaily... výtvarná fotografie. Baví mě tajemno na fotografiích, moje snímky jsou úmyslně rozmazané.

Co je tvým nejoblíbenějším fotografickým místem?

To, které dobře znám, a pak to, kde jsem poprvé.

Vím, že jezdíš na chalupu v Orlických horách. Ovlivňuje tě tamní krajina?

Jasně, nejsem první, kdo poznal nevyčerpatelnost námětů, které můžeme v přírodě najít. Ale hlavně přepínám na jiný režim, zpomalím. Mám víc času nejen na fotografování, ale i ujasnit si myšlenky...

Tvé obrázky jsou velmi poetické. Jsi poetická duše?

Jsem optimista nabitý energií, někdy romantik s hlavou ve hvězdách, jindy ve mně zvítězí pragmatik.

Nejsi z těch, co by cvakli obrázků a fotografií považovali za hotovou. Myslím si, že obraz ráda přetváříš a vzniká originální dílo. Baví tě tvůrčí hledání?

Ano. Většinou vytvářím obrazy přímo ve fotoaparátu za použití dlouhého expozičního času, dvojexpozice nebo kombinací obojího. Dříve jsem do fotografie hodně zasahovala ve photoshopu, nyní si občas také vypomůžu, ale většinou upravuji jen ořez a kontrast.

Poslední dobou tě zaujaly historické techniky. Zrození fotografie je v tomto případě velmi náročné. Co tě na těchto technikách tak láká?

Tvořivost, napětí, očekávání. Trochu podobný pocit, jako když se u klasické mokré fotografie začíná ve vývoje objevovat obrázek, jenom složitější a mnohem náročnější na čas. Nejvíce mě oslovil olejotisk, sice časově velice zdoluhavý, ale můžu ovlivnit výsledný obraz v konečné fázi při nanášení barvy.

Když porovnáš fotografie vytvořené digitální technikou a historickými technikami, co tě napadne?

S obojím je práce, oboje je radost. U historických technik

je výhodou manuální zručnost a trpělivost.

Vaše skupina Alterma Magica vystavovala v Národním archivu v Praze. Pověz nám něco o uskupení i o této výstavě.

Je nás pět – Ivan Nehera, Dáša Jílková, Petr Jílek, Petr Ulrich a já. Nápad vytvořit seskupení vznikl po výstavě ušlechtilých tisků fotografií v Josefově na jaře 2022, kterou uspořádalo Centrum uměleckých aktivit v Hradci Králové. Na foto-festivalu v Blatné na podzim téhož roku jsme se už prezentovali jako skupina Alterna Magica.

Náhodou se o naší tvorbě dozvěděla paní Benešová (shoda jmen) v Národním archivu v Praze, nabídla nám prostory a možnost uspořádání výstavy včetně vydání katalogu. Půl roku jsme na přípravě výstavy intenzivně pracovali, galerijní sál je obrovský. Podařilo se, výstava měla úspěch u laické i odborné veřejnosti. Návštěvník mohl porovnat díla, která vznikla před sto lety s našimi současnými tisky.

V únoru jsi měla v Infocentru vlastní výstavu. Jak jsi vybírala fotografie, aby tvořily zajímavý celek? Tvořily, sama jsem se o tom přesvědčila.

Děkuji! Téměř všechny fotografie byly z poslední doby, poskládala jsem je k sobě tak, aby navazovaly a doplňovaly se navzájem. Někde mi koncepce nehrála, vytáhla jsem proto i snímek staršího data, aby doladil celek. Jak jsem už uvedla, v současnosti mě zajímá hlavně pohyb na fotografii, proto i název Fascinace pohybem.

Kromě skvělých fotografií se mi líbí i tvé grafické úpravy tiskových materiálů. Pracovala jsi grafickém studiu celý život?

Vyzkoušela jsem si práci na několika propagacích (tehdy se vše psalo ručně), v tiskárně, v galerii (už počítačově). Asi 15 let jsem měla své grafické studio, kde jsem vytvářela hlavně publikace, katalogy, časopisy atd. Nicméně, za to, že můžu svou foto i grafickou práci od počítače dotáhnout do úplného konce, děkuji tobě, Evi, protože jsi mě naučila, jak si sama svázat knihy ručně.

Je prima, že ses do vázání knih pustila. Vím, že jsi už několik svých knih připravila a v současné době se rodí další. Pro radost – to mi připadá jako nejlepší důvod k jakémukoliv tvorbě.

Souhlasím.

Aničko, ať se ti knížka povede, ať máš stále spoustu elánu a provází tě dobré světlo nejen při fotografování. Děkuji!

Otázky kladla Eva Stanovská

Ještě jednou Jiří HAVEL

28. dubna uplynulo půl roku od úmrtí významného, nejen regionálního, krajinářského fotografa pana Jiřího Havla, našeho čestného člena.

Na dobré lidi by se zapomínat nemělo, a tak jsem se rozhodl oslovit jednoho z jeho letitých přátel, hradeckého fotografa Miloše Vojíře, a požádal jsem jej o malou vzpomínku na Jiřího.

Miloši, moc díky, že jsi mě v tom nenechal a vám všem díky za tichou vzpomínku na velkého fotografa.

Ctibor Košťál

Pokouším se vzpomenout na své první setkání s Jirkou Havlem. Určitě to bylo (jak se tehdy říkalo) v trutnovském fotokroužku a pro mne, fotografického začátečníka, tam vedle Jirky Havla dominovala jména jako mistr Bedřich Máj, pan Hönigsfeld, pan Čapek, a další. I když se této zájmové skupině říkalo fotokroužek, čítal neuvěřitelných 100 členů. Jirka Havel v té době již publikoval, vycházely mu první knihy a měl již za sebou první safari v Africe. Ale ještě byl zaměstnán na traťové distanci. Vedle své kanceláře měl svoji malou služební fotokomoru a tam mě jednou vzal a ukazoval svoje kouzla. Již dělal i barevné fotografie, což byl náročný a zdlouhavý proces, kdy jen zkušební proužek trval kolem půl hodiny. Tam jsem již pocítil, že to pro mne není.

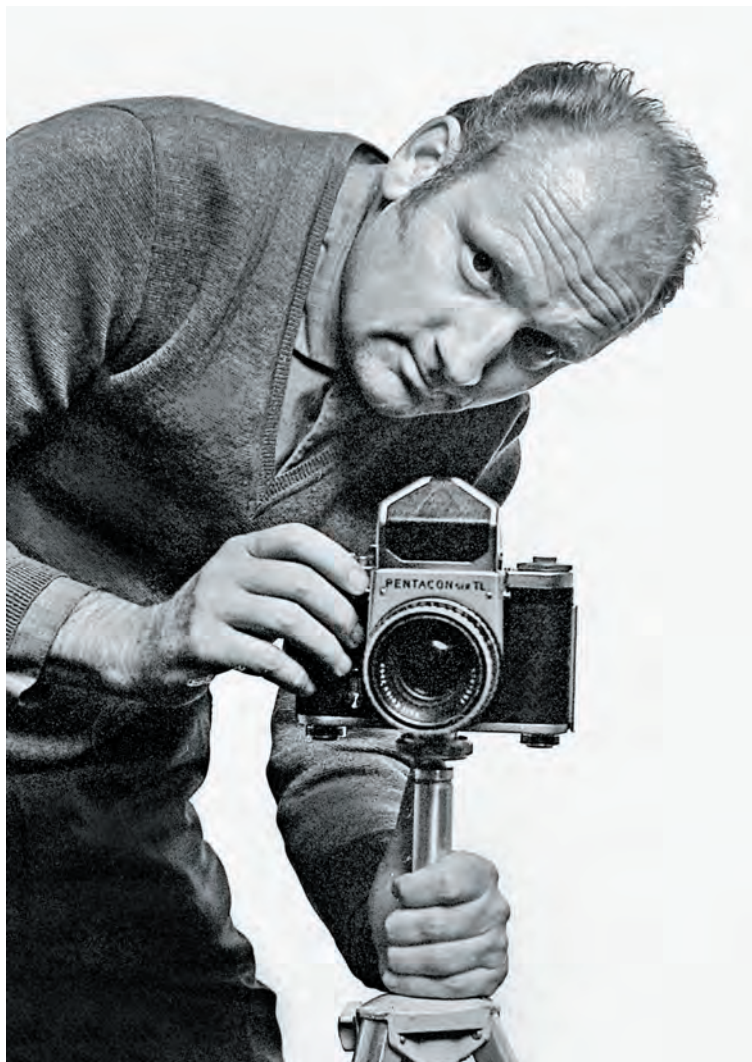
Postupně ale byla naše setkání častější a občas jsme spolu chodili na oběd do hotelu Varšava na náměstí v Trutnově, kde jsme hovořili o všem možném. Jednou mi pak ukazoval notýsek svých příjmů za fotografie a prozradil mi, že si vydělá i 7000 Kč za měsíc. Při mém tehdejší (slušném) platu technika 2000 Kč to byl docela šok. Až později jsem si uvědomil, jak takové okamžiky ovlivní člověku další život. S Jirkou jsme pak již byli v tak dobrém vztahu, že když odešel ze zaměstnání a přišel tím i o fotokomoru, nějakou dobu zpracovával fotografie u mne v ateliéru. Pokud se pamatuji, svoji fotokomoru pak ještě dlouhá léta neměl. V té době jsem si dovilil jej požádat o předmluvu k foto souboru aktů, kterou vydával Orbis Praha. Dodnes mu za to jsem vděčný, protože to napsal výborně a ovlivnilo to i můj fotografický start. Zejména si pak pamatuji poslední větu jeho textu, který platí všeobecně: „Výsledky Vojířovy práce však přesto znovu dokazují známou pravdu, že nadšení má mnohdy větší cenu, než výuční list“.

Zhruba v těch letech mě Jirka vzal autem za fotografem Jiřím Bartošem do Hejnic, kde jsme pak vyšli do lesů a fotografovali Černý potok, oblíbené místo Jiřího Bartoše. Pro mne to byl výjimečný zážitek, protože já jsem zalezlý téměř výhradně v ateliéru. Dvě malé vzpomínky z toho dne.

Celý den jsme kolem potoka postupovali vzhůru až k vrcholu a snažili se udělat co nejlepší záběry. V jedné chvíli, když jsem se delší dobu zabýval kmenem jednoho stromu, ke mně přišel Jirka Havel, a ptal se, co tam stále fotografuji. Podíval se mi do aparátu a pravil:

„Člověče, ty vidíš ty ženské snad všude.“ A pak, když jsme již odpočívali téměř na vrcholu, se Havel zeptal: „Tak jaké máte pocity?“ A Jirka Bartoš mlčel a bylo vidět, jak jazyk

/ JIŘÍ HAVEL OD MILOŠE VOJÍŘE - 1970 /

převaluje v puse a s vážným obličejem řekl:

„Mně vypadl zub.“

Jsou to pro mě milé a hezké vzpomínky na celý život. Jednou jsem ještě byl s Jirkou v jeho oblíbeném Rýchorském pralese. Po těchto dvou cestách jsem ale další pokusy vzdal, protože stačit Jirkovi v jeho tempu bylo pro mne nemožné. Já jsem byl asi v půli kopce směrem nahoru, on již scházel dolů.

Jirka byl nejen velký fotograf, ale přesto že se většinou tvářil vážně a uzavřeně, byl velmi citlivý a milý člověk. A kamarád.

text a foto Miloš Vojíř 18. 3. 2023

Pardubický fotograf Stanislav Voksa

/ OBLAKA - MALOVÁNÍ /

V pondělí 24. dubna jsme se dozvěděli smutnou zprávu, že do fotografického nebe odešel významný pardubický fotograf Stanislav Voksa. Většina z nás ho alespoň trochu zná, zavzpomínejme tedy společně na tohoto fajn člověka. Standa se věnoval fotografii od mládí. V roce 1969, kdy mu bylo třicet let, jel se šestým pardubickým skautským oddílem na první tábor do Teplických skal. Bizarní tvary pískovcových monumentů vzbuzovaly touhu zachytit krásu na fotografiích. Půjčil si fotoaparát, fotografoval přírodu i táborový život. Fotografie ho těšily a po táboře si koupil svůj první fotoaparát.

Časem se fotografii snažil porozumět hlouběji. Vystudoval obor výtvarná fotografie v Hradci Králové na Lidové konzervatoři u legendárního profesora Jána Šmoka. Často na něho vzpomínal i v době, kdy sám učil na okresních školách fotografie v Pardubicích a v Chrudimi.

Fotografování ho pohltilo. Rád si připomenul i dálkové studium lektorů a porotců fotografie v Solenici pod přehradou Orlík, kde se scházela spousta dobrých fotografů. Ti Standa zvolili svým mluvčím a díky tomu se pak celému ročníku říkalo Voxford. Setkání byla natolik příjemná, že i po ukončení Standa organizoval společná setkání absolventů Voxfordu.

Nehynoucí slávu mezi pardubickými fotografy si Standa

zajistil knihou Příběhy fotografů z Pardubicka. Vznikala asi čtyři roky. Rok a půl trvalo jen shánění podkladů, čtení textů, povídání s pamětníky. Navštěvoval kolegy, zval si návštěvy domů. Pomalu se rozvíjely jednotlivé příběhy a vytvořily knihu.

Standa měl rád projekty, tj. fotografování na konkrétní téma. K osmdesátým narozeninám uspořádal výstavu v pardubické galerii FONS na téma Křížové cesty, které fotografoval předchozích deset let. Našel zalíbení v křížových cestách, zejména těch netradičních. Nafotografoval jich přes sto v Čechách a na Moravě a okolo třiceti nalezených za našimi hranicemi. Poslední cesty Ježíše Krista jsou nejrůznějších uměleckých stylů a nejrůznějšího stáří. Každá křížová cesta má svou historii a svůj příběh.

Standa byl fotograf čínorodý, šel s dobou. Preferoval digitální techniku, bravurně zvládal počítačové zpracování obrazu, což je patrné na jeho dokonalých fotografiích. Nevzpomínal se slzou v oku na filmovou techniku, ale učil se vše nové. Měl spoustu dalších fotografických nápadů a plánů.

Stando, budeš nám chybět.

Pardubické fotokluby Alfa a FoPa

JAROSLAV EMIL VEJVODA

/ AUTOPORTRÉT /

“nezáleží na aparátu, ale především na talentu”

Emil Vejvoda se narodil roku 1936 v Praze. Fotografovat začal už v mládí, i když jen občas a nepravidelně, ale brzy svému koníčku naprosto propadl. Jako montér na výškových montážích poznal hezký kousek světa a samozřejmě to nejzajímavější, co viděl, též zachytil svým objektivem. Od počátku 60. let se stal členem 1. českého fotoklubu Nekázanka, jehož byl dlouholetým předsedou. Rukopis jeho fotografií je nezaměnitelný a znalec jeho dílo rozezná mezi ostatními na první pohled. Emil Vejvoda je totiž zcela zřejmě fascinován lidmi, jejich chováním řádným i poněkud neřádným, jejich koníčky, povahou a osobností. Jeho snímky se vyznačují tím, že vypovídají o lidech, kteří na nich jsou, mnoho důvěrného a leckdy i skrývaného. Emil Vejvoda fotografuje lidi známé, významné a proslulé, ale i neznámé a zdánlivě obyčejné. Dokáže oslovit každého, kdo ho zaujme, a přesvědčit ho, aby se nechal zvěčnit. Od něj se lidé nechávají fotografovat rádi a na jeho snímcích, které mívají vždy nápaditou kompozici, vypadají přirozeně a nenuceně. Kdo se někdy pokoušel fotografovat ve společ-

/ CHOCHOLA-KOUDELKA-HUCEK /

nosti, ví, jak je to obtížné a někdy skoro nemožné, ale on to zvládá s mimořádnou bravurou. Zná se s kdekou významnou osobností, zejména fotografického světa, a to nejenom českou, ale i evropskou a světovou. Rozdává své fotografie hlavně pro radost obdarovaných. Mnozí z nás mají černobílé snímky od Emila Vejvody doma a občas se k nim rádi vrací. Jeho archiv je cenným svědectvím doby a lidí, které na své fotografické cestě životem potkal. Fotografuje prakticky jen černobíle, odmítá různé technické figle a jeho snímky jsou nevyumělkovaným, neretušovaným odrazem světa takového, jak jej vidí právě on. Jeho oblíbenou značkou fotoaparátu je Leica, ale přesto má doma sbírku snad dvaceti dnes tak trochu archaických a více či méně funkčních fotoaparátů, které k úžasu mladých, drahou technikou zhýčkaných fotografů, stále používá. Řídí se především intuicí a dlouholetými zkušenostmi. Je živým důkazem toho, že nezáleží na aparátu, ale především na talentu a fotografickém oku. To jeho oko je geniální a již vešlo do dějin české fotografie!

Štěpánka Nohýnková

/ EMIL /

PROSTĚ EMIL

je název výstavy, kterou jsem připravila pro Emila Vejvodu. Fotografie mi Emil poskytl ze svého archivu a současně mi, jako při každé návštěvě, vyprávěl jeden z úžasných příběhů vzniku fotografie mistra reportážní fotografie Henri Cartier Bressona:

Henri Cartier Bresson měl vernisáž ve Francouzském institutu v Praze. Odmítl, aby ho kdokoliv fotografoval, to by ale nebyl Emil, aby společně s Václavem Chocholou nevymyslel plán. V hotelu, kde Henri Cartier Bresson bydlel, zanechali portfolio jeho fotografií s prosbou o podpis. Jeho neústupnost byla korunována úspěchem, jako jediný fotograf měl dovoleno mistra s jeho ženou a dcerou na výstavě ve Francouzském institutu v Praze vyfotit. No není to PROSTĚ EMIL?

Několikrát jsem měl to štěstí, že jsem mohl sledovat Emila, jak na ulici fotí. Tu lehkost a takovou tu jeho přirozenost jsem vždy obdivoval. Vůbec neměl problém s úsměvem ve tváři kohokoliv oslovit, prohodit pár slov a přitom ho vyfotit. Já byl tenkrát mladý a tahle lehkost mi chyběla a fotil jsem spíš věci tak jako zpovzdálí. Šli jsme spolu třeba po ulici a on mi ukázal pár mladých lidí. Muž fotil svou ženu. Klasická situace – stojící žena a za ní nějaká stavba. Emil mi řekl. „Sleduj, jak si ji vyfotím. A to hezky blízka.“ Přistoupil k dvojici a povídá muži. „Heleďte, vy tady fotíte svou milou, ale ta fotka bude naprosto fádňá a nudná. Takhle to fotí každý. To chce trochu nápad.“ Muž na něj koukal a po chvílce mlčení se jen zeptal, jak to Emil myslí. „No hele. Já si před paní stoupnu a budu jí jako fotit a vy nás vyfotíte oba. To bude fotka s vtipem. Stařík fotí mladou ženu.“ Ani nečekal na odpověď a hned přistoupil k ženě a začal jí fotit. Po chvílce se na muže otočil a zeptal

/ PRIMÁTORŮKY /

se. „Máte to?“ Muž jen celou dobu koukal a odpověděl, že ne. „No jo no, ale my nemáme bohužel tolik času, tak snad příště. Mějte se hezky.“ A odešel...

Za minulého režimu byl Emil pracovní na dva roky v Alžíru. Montoval tam nějaký televizní vysílač a přiznám se, že historiky, co mi o tom vyprávěl, mám dodnes moc rád. Jednu vám tady převyprávím. Snad vás taky pobaví jako mě.

Když Emil přijel do Alžíru, přišel v pondělí poprvé do práce, kde na něj měl čekat jeho Alžírský kolega Jean. Emil čekal na Jeana celý den, ale ten nedorazil. Druhý den Jean přišel a byl celý rozlámaný. „Co je, Jean? Kde jsi včera byl?“ „My tady máme v neděli dancing,“ odpověděl Jean a myslel, že to Emil pochopí. „Jak dancing?“ zeptal se Emil nechápavě.

A tak začal Jean povídat. „My tady máme v neděli dancing, a to jsem vždy v pondělí tak rozlámaný, že vůbec nevstanu

z postele. Ještě v úterý se sotva pohnu. Ale ve středu už jsem fit. Ve čtvrtek se pomalu chystáme do mešity, kam chodíme v pátek, a pomalu se začínáme modlit. No a sobota. Tak pravda je, že je sice pracovní, ale ani černoši nepracují v sobotu. A neděli už znáš. Je dancing.“ Emil jen naprázdno polknul a odpověděl. „To mi jako chceš, Jean, říct, že jsem jel takovou dálku abych zjistil, že budeme pracovat jen ve středu?“ „Počkej, Emil,“ odpověděl Jean. „Ve středu ano, ale jen když Alláh povolí.“

Posledních pár let jsem Emila neviděl, ale stále doufám, že to konečně jednou vyjde a zase se potkáme. Takže alespoň takto na dálku. Mnoho zdraví ,Emile :)

Honza Jirkovský
Praha

Fotografie s příběhem.

/ ABSTRAKCE 1 /

/ ABSTRAKCE 2 /

Ahoj Vláďo,
mnou přiložené obrázky jsou výběrem z černobílé produkce, protože barevné by v ČB tisku asi moc nevyzněly. Jedná se o fotografie, které vznikají ve volných chvílích u počítače, kdy se probírám archivem s fotografiemi. Nacházím tu již dříve pořízené záběry, které jsem třeba nikdy nepoužil nebo je v tu chvíli rovnou zavrhnul. Tak se k některým z nich postupně vracím a hraju si s nimi. Protože nejsem oproti dnešní mladší generaci nijak zvláště zběhlý s prací na počítači, využívám k úpravám svých fotek různých filtrů, které poskytují programy na úpravu fotografií. Fotky různě dotvším, deformuji, rozmazávám, převracím a barevně posouvám, až jsem spokojený s výsledkem. To je případ třeba mého souboru abstrakcí. Některým kolegům fotografům se z toho možná ježí vlasy. Mně ne, už jich moc nemám.

Při samotném fotografování čas od času využívám funkce vícenásobné expozice ve fotoaparátu. A to je případ třeba různých zátiší.

V době pandemie, kdy jsme se museli zdržovat převážně doma, jsme si s kamarády vymysleli každodenní fotografování na daná témata. Byli jsme denně ve spojení, každý den nové téma, a do večera byly odeslané fotky. Ráno pak zase nanovo. A to je třeba případ fotek na téma hodiny.

V letech minulých, kdy jsem ještě dělal analogovou fotografii (dnes již k tomu nemám prostory), jsem si oblíbil čtvercový formát, a tak jej velmi často nostalgicky používám do dnes.

Libor Němec

1 – 2 – 3 Mám pocit, že tohle je pro mne o problémech:
1 – H jako první mne napadlo symbolizace Hospital (nemocnice)
2 – rozbité brýle
3 – tady je nějaké divné světlo, kam se vydat, jako auto, když mu jedno světlo nesvítí, tak druhé svítí moc

8 – 10 – 9 Mám pocit, že tohle je o probuzení (možná zrození)
8 – probouzí se (rozkvétá)
10 – něco se otevírá (co z toho bude?)
9 – probuzení (zrození) nového

Ivo Kornatovský

/ ABSTRAKCE 3 /

/ ABSTRAKCE 8 /

/ ABSTRAKCE 9 /

/ ABSTRAKCE 10 /

Zápis z jednání poroty

43. Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie 2023

Olomouc 4. 4. 2023

Porota pracovala ve složení:

Předseda: Ing. Petr Zatloukal

Členové BcA. Martina Janošová

MgA. Svatopluk Klesní

PhDr. Dana Kyndrová

PhDr. Věra Matějů

Daniel Schulz

Prof. Jindřich Štreit

Tajemníci poroty Mgr. Denisa Šinkovská Mikolášková,
Milan Sedláček

Porota hodnotila:

Celkem 849 zaslaných snímků od 159 fotografů.

kategorie J 16 46 snímků 26 autorů

kategorie J 21 30 snímků 17 autorů

kategorie A1 456 snímků 82 autorů

kategorie A2 217 snímků 54 autorů

kategorie K 73 snímků 6 kolektivů

kategorie S 27 snímků 12 autorů

Porota uděluje ceny v tomto pořadí:

Kategorie J 16 autoři do 16 let – volné téma

1. cena – Stella Lišková – Realita s přesahem

2. cena – Miroslav Musil – Odhodlání

3. cena – Jan Klučinec – Stíny

Čestné uznání – Štěpánka Nová – Déšť

Čestné uznání – Jan Vacek – Pláže s historií

Kategorie J 21 autoři do 21 let – téma „Zátiší“

1. cena – Vojtěch Ondrák – Bez dětí

2. cena – Lenka Vlášková – Holubi

3. cena – Kateřina Hršelová – V kuchyni 03

Čestné uznání – Amélie Kmoníčková – Závěsná atrapa

Čestné uznání – Natálie Slezáková – Hnízdo

Kategorie A1 autoři bez rozdílu věku – volné téma

1. cena – Jindřich Buxbaum – Když se Chasidé modlí

a radují... Tancem pan rabín Krakowsky pokračuje
– Když se Chasidé modlí a radují... Lelov Rabín Biderman
zapálil svíčku a všichni se chtějí dotknout požehnaného
světla

– Když se Chasidé modlí a radují... Lelov copak mě
nechápete?

2. cena – Mojmír Zapletal – Létající děti 1, 2, 4

3. cena – Hana Pešková – Oslava jara 1,2,4,5

Čestné uznání – Kristýna Knotová – V pokoji hudebníka 1, 2

Čestné uznání – Zdeňka Lammelová – Rodinné rozmary 3, 4

Čestné uznání – Martin Schubert – Generace Z – 2, 3, 4, 5

Kategorie A2 autoři bez rozdílu věku téma „Člověk v
krajině a krajina v člověku“

1. cena – Bedřich Sebera – Sám na Jižním Městě, Odjezd
z Jižního Města

2. cena – Ján Zahornacký – Akrobace na sněhu

3. cena – Jaroslav Lelek – Výlov III., Rybář

Čestné uznání – Anna Benešová – Paměť stromu

Čestné uznání – Alena Čechová – Gablonz 2, 3, 4

Čestné uznání – Petra Šmerdová – Do neznáma 2

Čestné uznání – Alena Vykulilová – Mezi nebem a zemí 1,2

Kategorie S – téma „Pomoc“

1. cena – Lenka Krejčová – Zooterapie v hospici 1, 2, 3, 4

Kategorie K kolektivy společné téma

1. cena – Fotoklub Alfa Pardubice – Fenestra mea
(téma Trhy a slavnosti)

2. cena – Fotoklub Litovel – Od svatby až po pohřeb

3. cena – ALTERNA MAGICA – Krajina tvarů

Další ocenění:

Cena SČF – Pavla Bičíková – Život na autobusové zastávce
1,4,5

Cena Foma s.r.o. – ALTERNA MAGICA – Krajina tvarů

Cena ZONER PRESS – Kateřina Göttlichová – Červené
molo, Autoportrét

Cena Centra uměleckých aktivit Hradec Králové – Vojtěch
Zikmund – Cesta domů je zadumaná

Cena ředitele Vlastivědného muzea – Aneta Školníková
– Duhovky

Cena hejtmana Olomouckého kraje

Cena primátora města Olomouce

Předseda poroty: Ing. Petr Zatloukal

Zapsali: Mgr. Denisa Šinkovská Mikolášková, Milan Sedláček

/ JINDŘICH BUXBAUM / KDYŽ SE CHASIDÉ MODLÍ A RADUJÍ... TANCEM PAN RABIN KRAKOWSKY /

/ ŠTĚPÁNKA NOVÁ / DEŠŤ /

/ MARTIN SCHUBERT / GENERACE Z / 01 -04 /

/ VOJTĚCH ZIKMUND / CESTA DOMŮ JE ZADUMANÁ /

/ VOJTĚCH ONDRÁK / BEZ DĚTÍ /

/ PAVOL KMEŤO / MOSTY DO MLHY ZAHALENÉ /

Praha fotografická 2023

Praha je okouzující město, do kterého se hned zamilujete. Ale vždycky se musíte podívat skrze tu krásu na to, díky čemu je to město živé.

A to jsou lidé, kteří se v něm rozhodli žít.

Alexandros Washburn, americký architekt

Fotografie Prahy jako zdroj poznání jejích proměn

/ JAN JIRKOVSKÝ / NEDĚLE V LESOPARKU KBELY /

S jakým časovým odstupem můžeme hovořit o fotografii jako historické? Kdy fotografie vstoupí do role historického pramene, který historické události nejen ilustruje, ale samostatně přispívá k jejich upřesnění nebo objasnění? Odpověď na tuto otázku je velmi relativní.

Vyfotografujeme-li výbuch, který sprovodí ze světa historickou památku, je to v tom okamžiku otázka historie. Fotografie dětí, které si hrají v ulicích pražských Vinohrad, jsou asi také už historií. Nádhera chrámu na Staroměstském náměstí je potěšitelně současná, bohužel stejně jako fotografie zachycující již dlouhou řadu let chátrající devastované nádraží Vyšehrad.

Myšlenka soustředit fotografie Prahy v soutěži Praha fotografická a v jejích následných výstavách vznikla před 28 lety. Několik tisíc fotografií, které dosud přinesla, zachycuje jak historii, tak každoroční současnost. Jsou historickým pramenem proměn naší metropole v tomto časovém období, velmi převratném v dějinách naší země, jsou i dokumentem proměny života jejích obyvatel.

Historie roku 2022, kterou skládá 27. ročník soutěže, opět ukazuje jak nekonečnou řadu známých i nověobjevených pražských zákoutí, pohledů a výjimečností, tak různorodost zalidněnosti pražských ulic, neopakovatelnost jejich lidiček i životních situací. Procházka městem se opět proměnila, pestrost emocí a dějů prokazuje jak proměnu života, tak fotografování. Střípky každoročně se obměňujících tradic či nových událostí ve městě odrážejí starosti i radosti

jeho obyvatel. Doznívající covidová epidemie, válka na Ukrajině, projevy solidarity či postoje k uprchlíkům mění tvář města. Fotografický obraz minulého roku obměnila vlna demonstrací i bouřlivý průběh prezidentských voleb. Vystupují sociální rozdíly stejně jako vyloučenost, ale také výlučnost některých skupin obyvatel. Město žije zábavou, sportem, uměním i komunálními akcemi. Podoba Prahy se rychle mění, ale některá místa zůstávají zapomenutá, řada problémů se úspěšně řeší, jiné se zdají neřešitelné. Fotografové milují paradoxy, jež sice naznačují možná řešení, ale často odhalují neochotu a hloupost.

V případě fotografické výstavy je však zbytečné popisovat, co vidíme, obrazy jsou jedinečné, nutí nás k zamyšlení i promýšlení zobrazených realit. Dokazuje to, že Praha je viděna zevnitř, není vylepšenou pohlednicí, výkladní skříň. Její objektivní obraz vystupuje teprve z různých úhlů pohledu. Tím lze obhájit i rozdělení soutěže do jednotlivých kategorií, které se v soutěžních podmínkách každoročně dodržují.

Pro fotografii jako obor je důležité, že jsou vystavovány autorské či autorizované zvětšeniny, jelikož jsou dokladem vážnějšího zájmu, nekončícího v paměti mobilů. Učí autorsky vybírat a hodnotit nepřehledné množství digitálních záběrů. Postupně vzniká rozsáhlý soubor umělecky zpracovaných fotografií dokumentujících změny historické podoby, vývoj a rozvoj hlavního města. Kronika města je otevřená, každý se může zapojit.

Věra Matějů

VÝSLEDKY 27. ROČNÍKU SOUTĚŽE PRAHA FOTOGRAFICKÁ 2023

Cena primátora Hlavního města Prahy Bohuslava Svobody
Richard Horák: **Demonstrace na podporu Ukrajiny**

Cena starostky Městské části Praha 1 Terezie Radoměřské
Jan Jirkovský: **Neděle v lesoparku Kbely**

Cena FOMA Bohemia pro nejlepší černobílou fotografii
Josef Parma: **Na ulici – série**

Cena Svazu českých fotografů
Pavol Kmeťo: **Mosty do mlhy zahalené – série**

Cena Zvazu slovenských fotografů
Richard Horák: **Labutí přelet nad Týnským chrámem v mlze**

Krása Prahy a její proměny

1. cena

Lukáš Trgiňa: Němá krása – série

2. cena

Josef Parma: Nedělní ráno

3. cena

Milan Kříček: V Nekázance – série

Čestná uznání

Jaroslav Kubík: Sídliště Ďáblice

Petr Škarvan: Muzeum – série

Kevin V. Ton: Umělecká zahrada pod Vyšehradem

Markéta Zachová: Od jara do zimy slunce v oknech

Lidé v Praze

1. cena

Martin Schubert: Live click...

2. cena

Květa Zavadová: Dívka v modrém

3. cena

Martin Salajka: Rabín Karol Sidon při zapálení první chanukové svíce během setkání Světlo nové naděje na pražském nádraží Bubny

Čestná uznání

Mia Ferez: Dva světy

Antonín Gerža: Čekání

Jaroslav Kubík: Lidé v metru – série

Monika Půlpánová: Opatov

Problémy Prahy

1. cena

Andrej Barla: Devastace

Čestná uznání

Hana Fialová: Nutrie

Roman Watzinger: Druhá strana pražské ulice

/ LUKÁŠ TRGIŇA / NĚMÁ KRÁSA /

Kronika hlavního města

1. cena

Richard Horák: Demonstrace na podporu Ukrajiny

2. cena

Jan Kočí: Den české státnosti, svátek Václava, 28. 9. 2022

3. cena

Petr Souček: Předvolební meeting na Náměstí republiky

Čestná uznání

Richard Horák: Dva – prezidentská kampaň

Jakub Joachim: Stojíme za Ukrajinou

Josef Parma: Vlastenci – atavisté

Malá Strana

1. cena

Karel Jiří Čapek: Malá Strana dříve a nyní: Proměny na Kampě, Lennonova zeď 1981, Lennonova zeď 2023

Čestná uznání

Tomáš Bajer: Z Malostranské věže

Jiří Durdík: Závídím

Markéta Zachová: Večerní kouř

Pražské proměny

1. cena

Jaroslav Kubík: Stihnout vlak. Z Nádraží Bubny, mizející svět

Čestná uznání

František Drábek: Proměny žižkovského nákladového nádraží – série

Tibor Moško: Bytová výstavba Horní Měcholupy

Zdeněk Ráž: Stavební dohled

PREMIÉRA 2023

Centrum uměleckých aktivit Hradec Králové
a Volné sdružení východočeských fotografů Hradec
Králové, z. s. za finanční podpory Ministerstva kultury ČR,
Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradce
Králové,
za podpory FOMY Bohemia spol. s r.o. a FOMEI a. s.
Hradec Králové vyhláší

34. ročník fotografické soutěže PREMIÉRA 2023

Kategorie A: volná tvorba

**Kategorie B: soubor min. 3, max. 10 fotografií reportáž
a nebo dokument**

Podmínky účasti pro obě kategorie:

Do soutěže se přijímají snímky dosud nikde nevystavované
ani nepublikované.

- 1* Počet snímků – maximálně 10 jednotlivých snímků
a maximálně 2 seriály nebo cykly do 6 snímků.
- 2* Přijímají se fotografie černobílé i barevné,
neadjustované a bez paspart, rozměry minimálně
18 x 24 cm max. 40 x 50 cm při zachování delší strany.
Zdůvodnitelné odchylky jsou možné po domluvě.
- 3* Všechny fotografie zaslané do soutěže označte
v pravém dolním rohu rubové strany jménem autora,
adresou a názvem snímku (popř. názvem seriálu
s pořadovým číslem snímku) a písmenem kategorie.
- 4* Každá zásilka musí obsahovat vyplněnou přihlášku pro
každou kategorii samostatně.
 - Každá zásilka musí obsahovat poštovní známky ve výši
100 Kč (jsou určeny na vrácení fotografií).
 - K soutěžní kolekci, která je zpracovávána digitálně,
přiložte soutěžní fotografie v digitální podobě
(fotografie ve formátu JPEG) na CD, nebo je můžete
zaslat elektronicky. Pro elektronické poslání použijte
prosím program Úschovna, umožňuje předání
fotografií s větším rozlišením. Fotografie v elektronické
podobě budou použity k propagaci soutěže a ke
zhotovení reprezentačního CD 32. ročníku fotografické
soutěže PREMIÉRA 2021. CD bude vráceno společně
s fotografiemi.
 - Název fotografie v elektronické verzi, na přihlášce a na
zaslané papírové soutěžní fotografii musí být totožný.
 - Fotografie v elektronické podobě budou mít jméno ve
tvaru:
kategorie_prijmeni_jmeno_nazev_fotografie_pořadove
číslo_v_rámci_souboru.jpg
příklad: A_Novak_Jan_Dialog_01.jpg.
Fotografie prosím převedte na rozlišení 300 DPI.
Optimální velikost fotografie je 24 cm na delší straně
(při 300 DPI). Fotografie ukládejte prosím bez komprese,
tj. beze ztrát na kvalitě.
- 5* Zásilky, které nebudou splňovat podmínky
v předešlých bodech, nebudou do soutěže přijaty.

Vyhodnocení:

Soutěž vyhodnotí odborná porota jmenovaná pořadatelem
a navrhne udělení:

Osmi finančních cen v celkové hodnotě 8 000 Kč
(á 1000,- Kč), které věnuje Volné sdružení východočeských
fotografů, Hradec Králové, z. s.

Věcné ceny od sponzorů: Impuls Hradec Králové,
FOMA Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové a FOMEI a. s.
Hradec Králové.

Volný vstup do foto – film ateliéru zdarma v průběhu
jednoho roku věnuje Centrum uměleckých aktivit Impuls
Hradec Králové.

Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé
fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky.

- 6* Pořadatel má právo na doporučení poroty ceny sloučit
nebo některou z nich neudělit.
- 7* Z oceněných fotografií a dalších vybraných snímků
bude utvořena výstavní kolekce, kterou můžete
zhlédnout v Galerii Na Hradě v Hradci Králové
a v Informačním centru v Hradci Králové v listopadu
2023. Reprízy výstavy se uskuteční v roce 2024. Bližší
informace o místech konání a časovém harmonogramu
repríz výstav budou včas na www.impulshk.cz.
- 8* Pořadatel nezodpovídá za poškození fotografií při
poštovní přepravě.
- 9* Svým podpisem na přihlášce autor souhlasí s podmínka-
mi soutěže a s případným uveřejněním svých fotografií
k propagaci soutěže bez nároku na honorář.

Kalendář soutěže pro obě kategorie:

vyhlášení soutěže duben 2023
uzávěrka soutěže 30. září 2023
vyhodnocení (porota) říjen 2023
výstava 16. listopadu 2023–12. ledna 2024
vernisáž 15. listopadu 2023
předání cen, rozborový seminář listopad 2023
(bude upřesněno pozvánkou)
reprízy výstavy únor–červenec 2024
vrácení fotografií březen 2024,
výstavní kolekce po reprízách všech výstav do září 2024

Adresa pro příjem fotografií:

Centrum uměleckých aktivit p. o. Hradec Králové,
Tomkova 139, 500 03 Hradec Králové
Informace a přihláška:
Jana Neugebauerová; tel.: 773 133 740;
e-mail: foto@cuahk.cz; www.cuahk.cz

Podmínky organizátora a následné práce s
daty soutěžících jsou v rámci GDPR.

Přihlášku najdete na www.cuahk.cz.

Fotografický odkaz ALTERNA MAGICA

Výstava alternativních fotografických technik
20. dubna–31. května 2023

Národní archiv, Praha

Skupina fotografů ALTERNA MAGICA uspořádala výstavu alternativních fotografických technik, která měla dva hlavní cíle – představit časový vývoj fotografických technik a dále jejich uplatnění v současné tvorbě. Výstava byla organizována ve spolupráci s Národním archivem Praha, Centrem uměleckých aktivit Hradec Králové, Ministerstvem vnitra a za podpory společnosti Emba.

Výstava byla koncipována chronologicky – od nejstarší techniky zastoupené na této výstavě, tedy od slaného tisku (rok vzniku 1840), až po argyrotypii (rok vzniku 1991). Součástí expozice byla i přehledná časová osa zachycující vývoj nejdůležitějších fotografických technik, videa s praktickými ukázkami výroby a originální historické fotografie zapůjčené ze sbírek Národního archivu a ze sbírky pana Pavla Scheuflera.

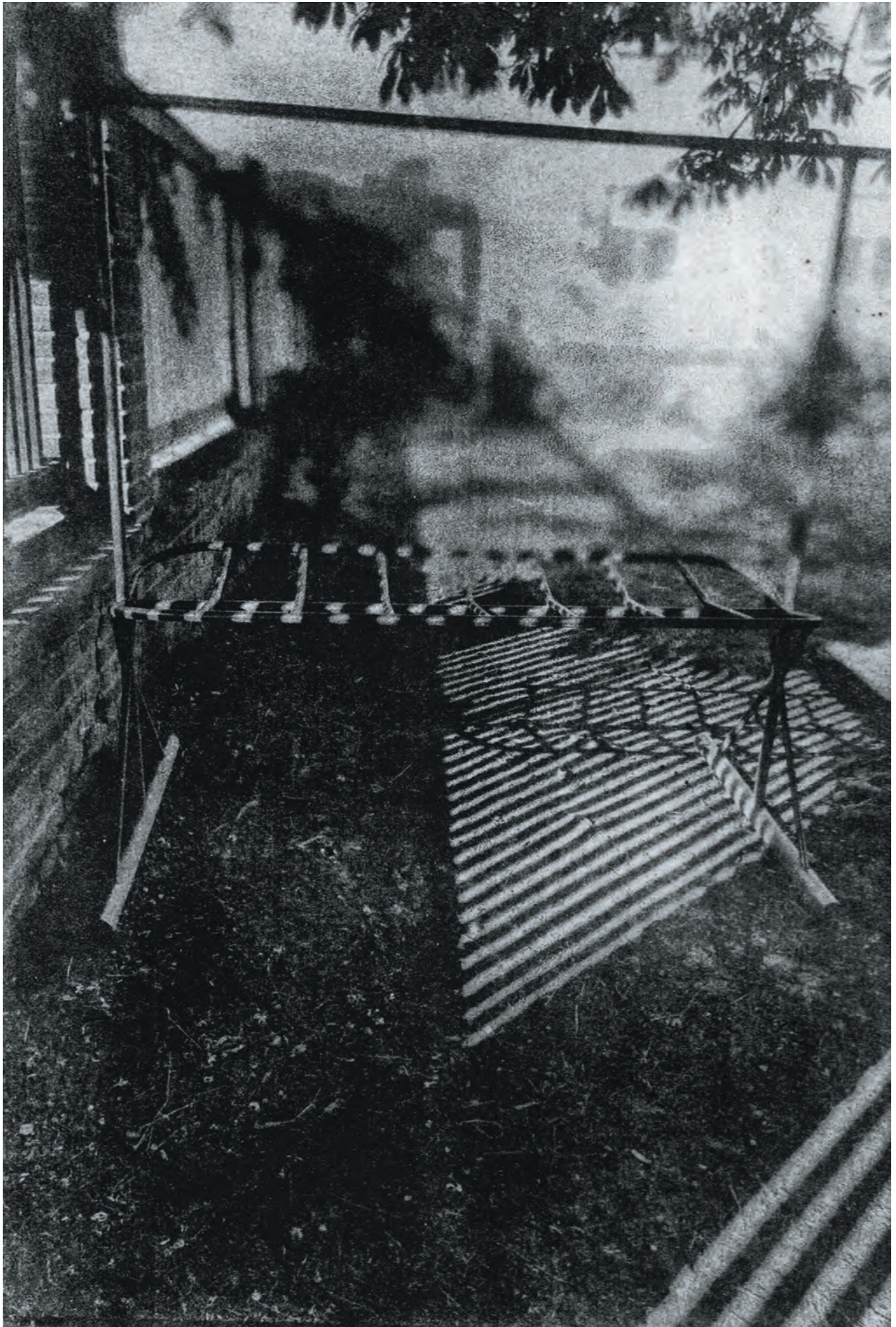
Členové skupiny – Anna Benešová, Petr Jílek, Dagmar Jílková, Ivan Nehera a Petr Ulrich ukázali to nejlepší ze své tvorby, tedy fotografie provedené v technikách, které jsou jim nejbližší v souladu s obsahovým pojetím. I když dnešní digitální svět mnohé zjednodušuje, výroba těchto fotografií je časově náročná, předchází jí totiž mnoho pokusů o osvojení řemeslné zdatnosti. Na začátku všeho byly kurzy Ivana Nehera pořádané ve spolupráci s Impulsem (nyní Centrem uměleckých aktivit, Hradec

Králové). Ivan Nehera se dlouhodobě a úspěšně této činnosti věnuje. Svou ochotou tyto znalosti předávat zažehl v mnoha fotografických srdcích lásku ke starým technikám.

Skupina Alterna Magica touto výstavou zrekapitulovala svoji tvorbu, k vidění byla nejenom klasická provedení historických fotografických technik, ale i experimenty, tedy alternativní možnosti, které nabízejí další rozvoj a výtvarný přesah formou přenosu obrazu na sklo, dřevo, látku a vystavena byla i ručně provedená kyanotypická kniha. K vidění byly také plnobarevné kyanotypie, gumotisky, olejotisky a kombinace dvou technik tzv. Blue Van Dyke. Přenášení obrazu formou alternativních fotografických technik je stále se rozvíjející a živý proces, více rozšířený v zahraničí než u nás. Pro skupinu Alterna Magica je to svátek radosti z tvoření a vzájemné inspirace.

Součástí výstavy byla řada přednášek organizovaných ze strany Národního archivu a praktických dílen pořádaných Ivanem Neherou. V rámci výstavy byl vydán katalog, je k dispozici v knihovně Centra uměleckých aktivit Hradec Králové, a byla natočena i komentovaná prohlídka, kterou je možno shlédnout na webových stránkách skupiny. www.alternamagica.cz

Autor článku: Dagmar Jílková

/ DAGMAR JÍLKOVÁ / OLEJOTISK /

Co je Blatenský fotofestival?

O festivalu

Blatenský fotofestival poprvé uspořádal v roce 2006 místní fotoclub KAMFO, který si akci nadělil ke svým 50. narozeninám. KAMFO v čele s fotografkou Kamilou Berndorffovou realizovali s minimem prostředků a s nadšením mnoho dalších ročníků. Dnes BF pořádá s pomocí fotoklubu Kulturní plantáž Blatná (dřívější Centrum kultury a vzdělávání Blatná).

BF si po dobu své existence získal přízeň pro svoji nezaměnitelnou atmosféru a kvalitní dramaturgii.

Od začátku festivalu jsou do malého jihočeského města zváni ti nejlepší z oboru a nabízí se jak vystavujícím, tak i veřejnosti dvoudenní zajímavý program. Na návštěvníky BF čeká okolo 10 výstav od více než 30 autorů, a to v galerijních i netradičních prostorách.

Dvoudenní pouť po výstavách doplňují přednášky a další doprovodný program. Víkendem provází vtipný moderátor Jan Flaška (autor projektu Fotojatek) a živá hudba. Sobotní večer je tradičně věnován Ozvěnám fotojatek (promítání fotografických cyklů významných fotografů s hudebním doprovodem). Výstupem každého ročníku je i katalog, který na památku dostávají všichni vystavující.

Chcete být součástí Blatenského fotofestivalu?

Přihlaste se do Otevřené scény!

Každoročně pořadatelé vyhlásí téma a pokud máte doma nebo zatím pouze v hlavě soubor fotografií hodící se k tomuto tématu, přihlaste se do Otevřené scény. Z přihlášek odeslaných do 15. června, se vybírá 25 nejlepších fotosouborů, které můžete o fotofestivalovém víkendu představit veřejnosti.

Očekáváme

výstavní soubor cca 5–10 fotografií s námětem zařaditelným do tématu

jednoduchá adjustace: kapa, pasparta, případně rám apod. po předchozí domluvě mohou být i samostatné fotografie bez adjustace

osobní účast ve dnech 16.–17. 9. 2023

dovoz fotografií a pomoc s instalací výstavy

v pátek 15. 9. 2023

Nabízíme

výstavu vašich fotografií na společné výstavě Otevřená scéna zařazení do katalogu

zdarma ubytování na 2 noci (pátek + sobota)

Letos můžete Blatenský fotofestival navštívit 16.–17. září

Bližší informace a program najdete na:

www.fotofestival.cz

A co vše můžete na Fotofestivalu v Blatné zažít?

O tom se s vámi podělila loňská návštěvnice Fotofestivalu a hlavně jedna z autorek vystavujících na Otevřené scéně Dagmar Jílková

17. Blatenský fotofestival

PROTI PROUDU 17.–18.9. 2022

17. ročník Blatenského fotofestivalu se konal na téma PROTI PROUDU.

Pojďme se podívat, kdo a jak šel proti proudu očekávání a zažitým způsobům fotografického zobrazování.

Své fotografie představili tito fotografové – Miro Švolík, Pavel Hudec Ahasver, Pavel Vavroušek, Jolana Havelková, Eva Bystrianská, Škola kreativní fotografie, Liberecká škola fotografie, skupina Alterna Magica (Anna Benešová, Dagmar Jílková, Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich) a dalších 30 fotografů, jejichž soubory vybrala odborná porota do Otevřené scény.

MIRO ŠVOLÍK byl hvězdou festivalu a doslova oslnil svou originální výstavou ŽÍZEŇ PO ŽIVOTĚ. Jeho fotografie kombinované s množstvím výtvarných prvků a fotografickou montážní tvorbou není třeba představovat. Hravost, živočišnost, balancování na hraně, tajemnost, jemný humor, a hlavně tvůrčí vášeň vyznačují z každého jeho díla. Byla to doslova „nevídaná podívaná“, a to jak na jeho fotografie nové, tak i na ty starší z let 80. A jen pro úplnost (a vy to víte), Miro Švolík patří do tzv. Slovenské nové vlny spolu s Vasilem Stankem, Tono Stanem, Kamilem Vargou, Rudo Prekopem a Peterem Župníkem, kteří v první polovině 80. let bourali zaběhnutá klíše inscenované fotografie. O tom a mnohém dalším nám Miro vyprávěl i během své nedělní přednášky.

PAVEL HUDEC AHASVER představil VÝBĚR Z TVORBY z období 60., 70. a 80. let, jistě znáte jeho portrét vlastní babičky s kopretinami v ústech a ve vlasech. V oblasti fotografie zaujal především svými akty, avšak v normalizačních časech nemohl publikovat, a proto se uchýlil k zátiším. V Blatné jsme viděli oba žánry. Úsporným zkoumáním světla a věcí se mu podařilo navázat na Sudkovu tvorbu a byla to skutečně velká čest mít možnost se jeho fotografiím obdivovat. Dověděli jsme se také, jak vznikl jeho pseudonym „Ahasver“, ve světě slavný fotograf Pavel Hudec si ke jménu více jak před padesáti lety přidal tento pseudonym podle prastaré židovské legendy o věčném poutníkově.

PAVEL VAVROUŠEK a jeho výstava NOVÁ SEDLICA zachytila život venkovské pospolitosti v letech 1971–1981 v nejvýchodnější vesnici tehdejšího Československa. Čirý otisk doby ve svém tradičním syrovém prostředí. Krásné a svou ušlechtilostí vznešené fotografie ležely čtyři desetiletí v archivu, než je v roce 2021 vydalo nakladatelství Positif.

JOLANA HAVELKOVÁ a její ŘEKY, odvážný konceptuální projekt, kde si autorka kladla za cíl vytvořit portrét

jednotlivých řek (Vltava, Lužnice, Sázava, Labe, Ohře, Mže, Berounka, Radbuza). Do vody nořila fotografický papír a čekala na dotek živlu. Kresbu vytvářela sama voda. Součástí byla také hudba a zvuk, autorka přizvala ke spolupráci hudebníky, kteří vytvořili nahrávky. Zážitek protiproudu věčného a pomíjivého ještě umocnilo umístění její výstavy v Kapli sv. Michaela Archanděla při kostele Nanebevzetí Panny Marie.

EVA BYSTRIANSKÁ a její HORROR VACUI, série fotografií na téma strachu z prázdnoty vycházela z pozorování kůrovcem napadených mizejících lesů na Vysočině. Paralelně vznikaly snímky použitých vánočních stromků odložených u popelnic, které pak na skládce za městem ve vysoké hromadě čekaly na rozdrčení do bioodpadu. Rozpor byl symbolický.

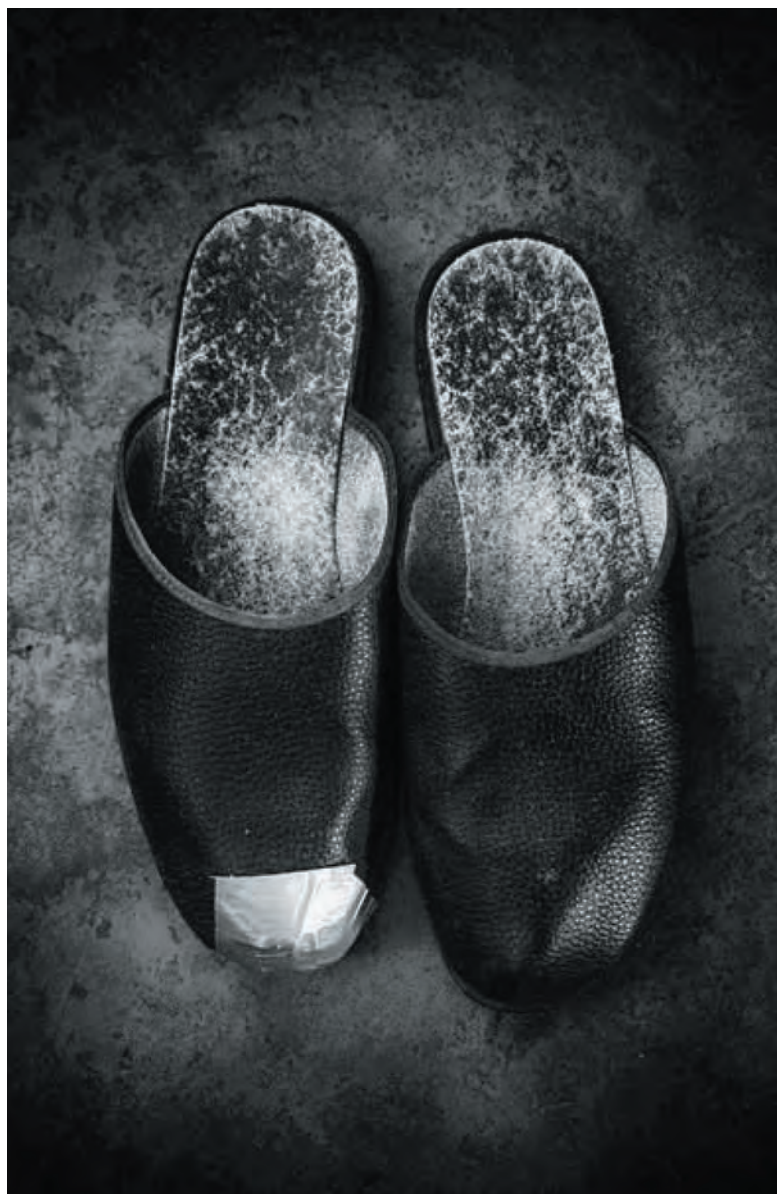
ŠKOLA KREATIVNÍ FOTOGRAFIE s kolekcí 20 LET V PROTI-PROUDU přivezla svou výroční výstavu u příležitosti 20 let od založení školy a LIBERECKÁ ŠKOLA FOTOGRAFIE vystavila společný celoroční projekt pro předmět sociologie MEZI NÁMI, reagovali tak na aktuální situaci na východě, chodili na ubytovny a na místa, kde by mohli potkat ukrajinské uprchlíky, studenti nechávali zúčastněně napsat vzkazy, které zakomponovali do samotných portrétů. Fotografie jsou jednoduché v provedení, prostě „jen“ lidé, stejní jako my. Studenti tak chtěli vyjádřit svou podporu lidem, kteří mezi Liberečany nově přišli, a poskytnout k obecným informacím konkrétní tváře.

V rámci profesionální scény jsme letos dostali příležitost i my, členové skupiny ALTERNA MAGICA (Anna Benešová, Dagmar Jílková, Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich). <https://www.alternamagica.cz/>

Skupina vznikla nedávno a v jejím čele stojí známý odborník na historické fotografické techniky Ivan Nehera. Touto cestou „proti proudu času“ využíváme odkazu fotografických technik z 19. a počátku 20. století pro svou současnou autorskou tvorbu. Na výstavě byly zastoupeny ukázky těchto technik – olejotisk, gumotisk, platinotypie, kallitypie, Van Dyke, kyanotypie a slaný tisk.

OTEVŘENÁ SCÉNA je tradičně tvůrčím úlem zviditelněného úsilí. Odborná porota vybrala 30 autorů, jejichž kolekce byly různorodé ať už formou, či obsahem, ale v každém případě ve strhujícím protiproudu. Zmíním např. kolekci Pavly Bičíkové „Život na zastávce“, kde se autorka zamýšlela nad bytovými problémy a inscenovaně zabydli prostory opuštěných autobusových zastávek. Daniela Buryová zase vystavila portréty ovcí názvem „Ovce jako lidé – Lidé jako ovce“, osobnost každé ovce zachytila individuálně, stejně jako při portrétování lidí. Jindřich Beneš představil svůj podmanivý soubor „TO JE ZASE NEDĚLE?“, kde proti proudu času citlivě a neotřele vyjádřil svůj vztah rodičům, k domovu, ke svému dětství, a ke svým kořenům.

Je milou tradicí, že každý ročník fotofestivalu doprovází účastníky na jejich dvoudenní pouti po výstavách živá hudba. Letos se tohoto úkolu zhostil slavný písničkář Vladimír Merta, který je pro tisíce lidí symbolem odporu proti komunistickému režimu.

/ JINDŘICH BENEŠ / TO JE ZASE NEDĚLE /

Kromě přednášky Miro Švolíka s názvem „Dobrodružství s fotografií“ jsme měli možnost poslechnout si i přednášku Tomáše Pospěcha s názvem „Josef Koudelka – Deníky“, vydanou v nakladatelství Positif, dověděli jsme se, jak kniha vznikala a mnohé další o práci editora. Dále nám Igor Malijevský přiblížil svůj pohled na to „Co je umění“ a samozřejmě nechyběly ani pověstné „Ozvěny fotojatek“ z dílny Honzy Flašky.

Blatenský fotofestival je zkrátka svátkem fotografického vidění a tvoření, radostí ze setkání i cestou k zamyšlení. Je to jedna velká fotografická slavnost, jedinečný víkendový happening přinášející inspiraci a chuť do další práce. A za to, že byl ten letošní „protiproud“ skutečně strhující, vděčíme i organizačnímu týmu v čele se skvělou Kamilou Berndorfovou a tradičně hvězdným moderátorem Honzou Flaškou.

Autorka článku: Dagmar Jílková

česko – polský fotografický rok 2023

Sekce fotografů regionu Náchod, Městský klub v Novém Městě nad Metují, Klub fotografů Nové Město nad Metují, spolek Poznávání, Kłodzki Klub Fotograficzny, KIS Hronov, Fotoklub KIS Hronov, Fotoklub Náchod, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují, Muzeum Nové Město nad Metují, Městská galerie Zázvorka Nové Město nad Metují, ZUŠ Bedřicha Smetany, Nové Město nad Metují a Městská knihovna, Nové Město nad Metují vás zvou na výstavy fotografií a společná setkání

česko – polský fotografický rok 2023 czesko - polski rok fotograficzny

2. 1. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Evy Jakubcové „Krajiny“**, Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují. Otevřeno podle provozní doby městského úřadu. Výstava potrvá do 28. 2.

2. 1. otevření výstavy.

Výstava fotografií **Dany Ludvíkové a Evy Jakubcové „Spolu“** Výstavní sál knihovny Nové Město nad Metují. Otevřeno podle provozní doby městské knihovny. Výstava potrvá do 31. 3.

1. 3. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Jaroslava Leika „Barevné imaginace“** Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby městského úřadu.

Výstava potrvá do 30. 4.

30. 3. vernisáž v 17 hodin.

„FOTOGRAFIE“ autorská výstava fotografií **Renáty Štěpařové**.

Galerie Zázvorka, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby galerie.

Výstava potrvá do 14. 5.

31. 3. vernisáž v 17 hodin.

Výběr prací členů **Unie výtvarných umělců Hradec Králové „Výtvarné jaro“**,

Nový zámek rodiny Kinských, Kostelec nad Orlicí.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 17. 5.

1. 5. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Bohuslava Rejthara „Hledání stylu“**,

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby městského úřadu.

Výstava potrvá do 30. 6.

22. 5. vernisáž v 17 hodin.

Fotoklub Náchod pořádá 12. ročník mezinárodního výstavního projektu **„ZEĎ 2023“**, vstupní hala Městské knihovny, Kamenice, Náchod.

Otevřeno podle provozní doby knihovny.

Výstava potrvá do 19. 6.

1. 6. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Fotoklubu KIS Hronov k 100. výročí založení fotoklubu.

Foyer Josefa Čapka, Hronov.

Výstava potrvá do 30. 6.

2. 6. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego Galeria Sztuki pARTer, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 30. 6.

11. 6. „Den zahrad“.

Autorská výstava a promítání fotografií Jiřího Víta „Světlokresby proměn kouzelné přírody“, u Poláčků, Černčice.

Otevřeno od 8 hodin, promítání od 17 hodin.

Jednodenní akce.

21. 6. vernisáž v 17 hodin.

Výstava z tvorby členů Unie výtvarných umělců, „VÝCHODOČESKÝ VÝTVARNÝ SALON UVU“

Galerie Na Hradě, Hradec Králové.

Dernisáž výstavy s kulturním programem 3. 9. v 17 hodin.

Otevřeno po–pá 8–18 hodin.

Výstava potrvá do 3. 9.

1. 7. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava fotografií „Pohledy a vize XVII“ členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.

Vystavují autoři: **Zlatko Hála, Petr Hacker, Ladislav Hartman, Denisa Jirásková, Vladimír Klofáč, Josef Kujal, Jaroslav Lelek, Ludvíka, Zdeněk Mudroch, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Eda Orel, Iva Pavlátová, Bohuslav Rejthar, Milan Semerád, Petr Šrám, Helena Urbanová, Jarmila Valterová, Eva Vincencová a Jiří Vít.**

Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 27. 7.

3. 7. otevření výstavy.

Výstava vybraných výtvarných fotografií z mezinárodní soutěže **„Ratibořický mapový okruh“**,

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby úřadu.
Výstava potrvá do 31. 8.

29. 7. vernisáž ve 14 hodin.

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego „SEZON 2023“.

Vystavují autoři: **Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski, Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek, Janusz Karp, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek, Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski, Krzysztof Radzimierski, Ludmila Sowińska, Grażyna Szczepańska, Wojciech Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński.**

Galerie Za pokladnou, zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 31. 8.

1. 9. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Jarmily Valterové „Z balónu“**,

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 10.

1. 9. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání

„Pohledy a vize XVII“, Pijalnia Wód Mineralnych, Duszniki Zdrój, Polsko.

Výstava potrvá do 30. 9.

2. 9.

Den fotografie v Novém Městě nad Metují a Hronově

v 10 hodin slavnostní otevření výstavy fotografií z přehlídky fotografické tvorby **„FOTOGRAFIE 2023“**

Galerie Za pokladnou a arkády zámku rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby zámku.

Výstava potrvá do 30. 10.

Po vernisáži přejezd do Hronova, kde bude ve Foyer Josefa Čapka ve 13.30 hodin vernisáž výstavy fotografií a vyhlášení výsledků mezinárodní soutěže

„52. ročníku Ratibořického mapového okruhu“

Následovat bude seminář vedený významným polským fotografem **Boguslawem Michnikiem** na téma

„Pocta velikánům umění“, tlumočeno do českého jazyka, Foyer Josefa Čapka a Jiráskovo divadlo, Hronov.

Otevřeno podle provozní doby Infocentra.

Výstava potrvá do 25. 9.

14. 9. vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava obrazů a grafik akademického malíře **Vladimíra Rocmana** u příležitosti 100 let od jeho narození, Městská galerie Zázvorka, Nové Město nad Metují.

Předcházet bude v 16 hodin slavnostní odhalení pamětní desky na domě jeho ateliéru, Husovo náměstí 1241.

Otevřeno podle provozní doby galerie.

Výstava potrvá do 18. 11.

12. 10. vernisáž v 17 hodin.

Individuální výstava fotografií členů

Kłodzkiego Klubu Fotograficznego

Galeria Sztuki pARTer, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 30. 10.

13. 10. vernisáž v 17 hodin.

Výstava fotografií členů

Fotoklubu Červený Kostelec při MKS,

Výstavní síň Městského úřadu, Červený Kostelec.

Otevřeno podle provozní doby Městského úřadu.

Výstava potrvá do 22. 10.

20. – 22. 10.

LABYRINT – LabiRynT

mezinárodní multimediální výstavy na téma

„Prostor a prázdnota“.

Kurátorka výstav je Anna Panek-Kusz.

Z České republiky jsou přizváni fotografové Ivana

Lukavská, Zdeněk Mudroch, Petr Moško, Rudolf Němeček,

Iva Pavlátová, Pavel Rejtar, Zdeněk Stuchlík a Petr Šulc.

Slubice – Polsko, Frankfurt nad Odrou – SRN.

1. 11. otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií **Petra Hackera „Od Alp po Dolomity“**,

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.

Otevřeno podle provozní doby úřadu.

Výstava potrvá do 31. 12.

17. 11. vernisáž v 18. hodin.

Autorská výstava fotografií **Boguslaw Michnika**

„Pocta ...“

Galeria Sztuki pARTer, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Otevřeno podle provozní doby galerie.

Výstava potrvá do 14. 12.

24. 11. otevření výstavy.

Repríza TOP fotografií z mezinárodní soutěže

„52. ročníku Ratibořického mapového okruhu“.

Galerie Naproti, Hronovická ulice, Pardubice.

Výstava potrvá do 31. 12.

15. 12. vernisáž ve 17 hodin.

Výstava fotografií **„Vizuální doteky“**

Vystavují členové **Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.**

Galeria Sztuki pARTer, Kłodzki Ośrodek Kultury, Kłodzko.

Výstava potrvá do 31. 12.

Partneři akcí:

Impuls Hradec Králové, z. s., FOMA BOHEMIA spol. s r. o. Hradec Králové,

FOTOGOLD s. r. o. Milan Lhoták – Trutnov, Svaz českých fotografů, z. s.,

Fotoateliér Lubomír Imlauf – Nové Město nad Metují, Galeria OKNO Slubice, Polsko,

Losenický – polygrafický závod s. r. o. Nové Město nad Metují, UVU Hradec Králové,

Galerie Naproti, Petr Moško, Pardubice a TISKAČKA.cz copycentrum&pholab,

Nové Město nad Metují.

Projekt se uskutečňuje za podpory Ministerstva kultury ČR

Fotografie 2022

Od roku 1974 Sekce fotografů regionu Náchod a Městský klub v Novém Městě nad Metují pořádají pravidelně, každoročně v letních měsících, přehlídku fotografické tvorby, je to již pěkná řádka fotografií, které byly vystaveny v galerii na zámku rodiny Bartoň-Dobenín v Novém Městě nad Metují.

Co vede organizátory k pořádání výstav a soutěžního klání vyhlášení tří nejúspěšnějších autorů v kategorii do 18 let a starší?

Předně jde o zájem nenechat dobré fotografie, které autoři zhotoví, nepovšimnuty někde v depozitářích bytů. Pořadatelé dávají příležitost vystavit fotografie de facto ve své podstatě při skupinové výstavě, neboť mnozí ještě nemají tolik fotografií, aby uspořádali samostatnou autorskou výstavu. V neposlední řadě v době elektronických zobrazení na displejích mobilních telefonů a monitorů pozvat diváky na výstavu originálních fotografií a vzájemně o fotografii povídat. Právě taková setkání jsou dle organizátorů nutná pro komunikaci.

A fotografie je komunikace, jde o obrazové sdělení záměru autora vyjádřit svůj názor, úhel pohledu, myšlenku, nebo jen krásu, pohodu, vtip. Právě pestrost fotografických žánrů, která byla na výstavě, pohltili diváky, neboť každý si našel dílo, které ho zaujalo.

Podělím se s vámi o svůj pohled na dvě fotografie, které byly na výstavě. Člověk by řekl, co je na odkvetlé pampelišce, chcete-li smetance lékařské, zajímavého? A právě v tom je autor originální; vyhmátl podstatu (v plynoucím čase vítr odváne krásu), vytvoří černobílou

fotografii, nazve ji Trefa a pracuje s jediným velkým detailem.

Jiný, téměř panoramatický snímek krásné nedotčené krajiny s názvem Chraňme ji! nás vtahuje a vyzývá, chraňme ji, neboť neustálý zábor půdy industriální společností vede k vymizení krásných přírodních lokalit.

Smysl přehlídky fotografické tvorby je i v tom, dát příležitost mladým ukázat, co se jim povedlo. Odkrývání talentů je příležitost, kdy žáci fotokroužku ze Základní školy Malecí v Novém Městě nad Metují prezentují své fotografie. Pod odborným vedením nabírají technické zkušenosti a účasti v soutěžích poznávají konkurenční prostředí.

Přejme si, ať mládež uchopí fotografii jako poslání, převezmou po nás pomyslné žezlo a dál se potýkají hledáním dobrého světla.

A jaké jsou výsledky ankety? V kategorii do 18 let zvítězil Matěj Balcar (11 let), druhá Berenika Linhartová (10 let), a o třetí místo se dělí Matěj Kufel (15 let) a Jonáš Balcar (13 let), všichni ze ZŠ Malecí, Nové Město nad Metují. V kategorii nad 18 let první místo získal za snímek Hede Zdeněk Mudroch, druhé místo za snímek Trefa Jaroslav Lelek. oba z Klubu fotografů Nové Město nad Metují, o třetí místo se dělí Vladimír Oliva z Fotoklubu MKS Jaroměř s fotografií Jiný svět a Miloš Kleiner z Fotoklubu Police nad Metují se snímkem Chraňme ji! Anketní lístky jsou slosovatelné a cenu sponzora získal Jaroslav Ressler z Všelíb.

12. 11. 2022 Pro Impuls Rudolf Němeček

Tři za jednu cenu

Ne. Nejedná se o žádnou reklamu na to či ono zboží. Jde o příjemný zážitek z jedné návštěvy galerie Zázvorka v Novém Městě nad Metují.

Jel jsem ze služební cesty a chtěl jsem se zastavit někde na oběd. Víím, že se v Novém Městě nad Metují dá dobře najíst, tak jsem zastavil na náměstí, známém podlouhými měšťanskými domy s charakteristickým průčelím. Po dobrém obědě jsem si řekl, že se půjdu podívat do galerie Zázvorka, co zde ukazují. Mile mne překvapila nabídka tří zajímavých výstav.

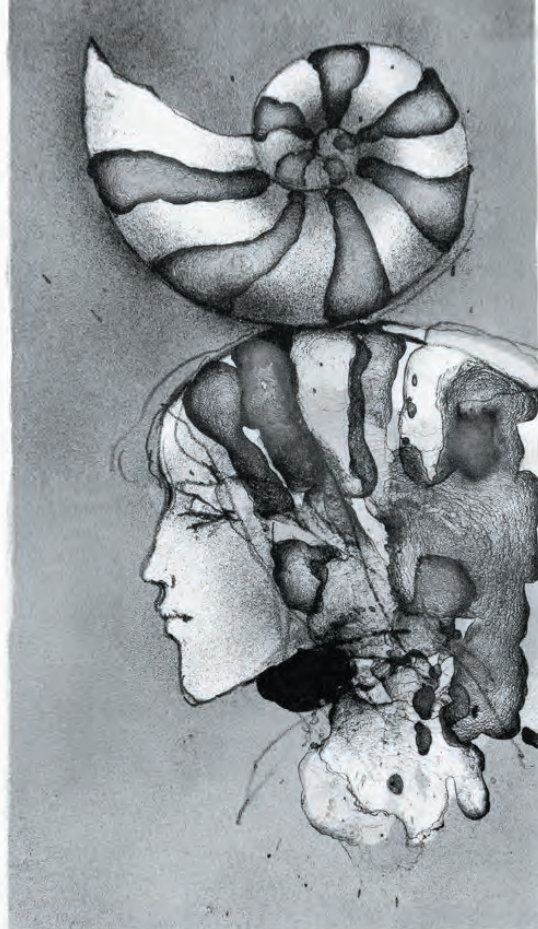
Ladislav Cimrman, můj bohužel již nežijící kamarád, zde měl vystaveny své postavy vyřezávané z pražců. Vzpomněl jsem na dobu, kdy jsem si ho pro sebe v roce 2016 objevil. Jel jsem na služební cestu a špatně jsem v Dobrušce odbočil. Když jsem se vracel na správnou cestu, projel jsem kolem jeho bývalého autobazaru a opravárenství. Za zamčenou bránou jsem uviděl skupinu zajímavých soch z pískovce i zmiňovaných pražců. Sem se musím vrátit a najít autora

těchto zajímavých soch. Při cestě zpět jsem si opsal telefonní číslo a netrvalo dlouho a já Láďu poznal osobně. Fascinovala mne Láďova zahrada plná nejrůznějších velikostí bývalých pražců, které nyní nesly různé zajímavé tváře. Slovo dalo slovo a s Láďou jsme se domluvili, že připravuje svoji výstavu v Dobrušce a že by chtěl, abych s ním vystavoval své fotografie. Výstava se tenkrát hodně líbila a naše přátelství se i nadále rozvíjelo. Slíbil mi, že mi svoji účast oplatí na mé výstavě za čtyři roky u příležitosti mých šedesátin. Začal jsem mu vozit torza pražců a on mi za to věnoval své dvě sochy. Třetí jsem si již raději koupil. Pamatuji na jeho velkou výstavu v Opočně, kde v galerii na zámku a v pivovaru, aby nevědouc časů příštích, zakončil svoji tvůrčí dráhu. Láďa se mé výstavě bohužel již nedožil. Umřel v roce 2020. Zbyla mi jen vzpomínka, kdykoli se projdu po zahradě, kde mám jeho dvě sochy vystaveny. Třetí, anděl s ulomeným křídlem, zdobí náš pokoj. A tak, když jsem opět po čase viděl vystavené pražcové sochy, vybavilo se mi krátké, leč intenzivní přátelství.

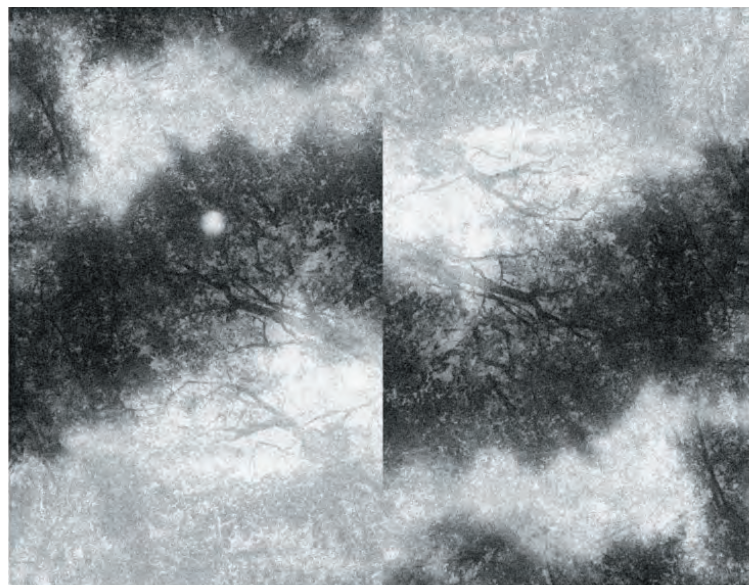

/ LADISLAV CIMRMAN /

Renatu Štěpařovou znám oproti tomu již hodně dlouho. Byla vždy plná aktivit v náhodské sekci fotografie. Poprvé jsme se vážněji poznali snad na „Čaji o páté“. Na akci, kde se sešlo překvapivě hodně fotografů v kostele sv. Jana Nepomuckého Vrchní Orlici u Bartošovic, kteří zde v minulosti fotografovali. O této akci jsem již v minulosti psal. Renata je fotografka, která se nikde moc netlačí a fotografii dělá hlavně hlavou. V Zázvorce vystavovala své snové krajiny na plátnech. Tyto fotografie jsem sice již viděl na Salonu v Hradci Králové, ale instalace v kamenném přízemí věže v sousedství soch Ládi Cimrmana dala vystaveným plátnům nový punc zajímavosti.

/ VLADIMÍR SUCHÁNEK /

/ RENATA ŠTĚPAŘOVÁ /

Vladimír Suchánek nebyl fotografem, ale jedním z nejvýznamnějších českých grafiků. Jeho práce se mi líbí pro tu tematickou a formální zajímavost. Vladimír byl dlouholetým občanem Nového Města, kde zahajoval svoji tvůrčí kariéru a na které nikdy nezapomněl. Zázvorka vystavila velké množství autorských grafik a pro mne, který takto ucelenou kolekci zatím neviděl, to bylo velice obohacující. Určitá „nedokonalost formy“ grafických listů s převažujícím tématem ženy byla vyvrcholením zázvorkové trojvystavy. A mne se opět potvrdilo, že pro svoji fotografickou práci potřebuji přesah do jiných oblastí tvůrčích počinů různých autorů.

A jak to máte vy?

Vladimír Skalický
Lanškroun 5/2023

„DÍRKOVKA“ – CAMERA OBSCURA

Zdravím všechny příznivce fotografie a historických technik. Na přání Skaldy se pokusím o článek o kurzu na téma „Dírkovka“, který jsme absolvovali 4. února 2023 s lektory Vladimírem Skalickým alias Skaldou, Janem Gottfriedem a Petrem Vernarem. Je to mé poprvé, proto prosím, přimhouřete očko nad mým pisatelským uměním.

Na kurzu se nás sešla fajn parta lidiček s cílem vyzkoušet něco nového, s čím se doposud nesetkali (někteří již tu čest měli). Teoretickou část i historii vysvětlil Skalda a praktickou Honza s Petrem.

Z pomůcek, které jsme si měli vzít s sebou (jako např. krabice s víkem, plech. krabičky nebo staré analogy) jsme vyráběli camery obscura. No, nejproblematičtější úsek bylo vyrobit do plíšku ten správný rozměr dírky – teda aspoň pro mě. Rozměry nám vypočítával Honza podle

tabulek a rozměrů krabic. Byla to titěrná prácička. Poté jsme do našich „výrobků“ instalovali negativy a kinofilmy. A hurá do terénu pořídit naše první záběry, které jsme hned s nedočkavostí, jak to dopadne, vyvolávali v temné komoře. Něco se povedlo, něco ne. Mno, mně se toho moc nepovedlo (1 záběreček vyšel), ale to neva, příště to bude určo lepší. Komu se povedlo, vytvořil si i fotografii.

Celý den byla pohoda a legrace. K tomu všemu nám pomáhal náš věrný školník Jana Neugebauerová, která pro nás udělala vše, co nám na očích viděla. Bez ní by to nešlo. Je to náš anděl.

Těším se na další setkání a všem přeji dobré světlo.

Andrea Benešová

CHYBAMI SE ČLOVĚK UČÍ

Znáte to. Tedy spíše, znáte to, pánové. Ženy jsou v tomto více konzervativní, zodpovědné, měkké. O co jde? O návody. O doporučené čtení návodů před zprovozněním čehokoliv nového.

I já jsem někdy před padesáti lety usoudil, že přiložený útlý leták je jen pro sraby. V ruce jsem držel nově zakoupenou německou zrcadlovku Exa 1a. Nabídka „menu“ oproti současné technice byla až srandovní. Pár čísel na clonovém kroužku a čtyři expoziční časy. Největší výzvou bylo snad jen zvládnutí fotografování přes stranově otočený obraz na matnici. Bez hledáčku. V té době jsem poměrně intenzivně žil objížděním a fotografováním nejrůznějších automobilových závodů, kterých díky oblastním podnikům byla spousta. Nechci psát o zálužnostech, kdy jsem

s napětím, s hlavou sklopenou k mléčné matnici, čekal na příjíždějící speciál a rychlým švenknutím jeho rychlost na rozmazaném pozadí zdůraznit. Švenk... Auto odjelo doleva a já byl nelogicky otočený na stranu opačnou... Tak o tom ne.

Moje vášeň pro rychlá auta mě zavedla do závodního týmu složeného z o něco málo starších nadšenců. Léta jsem s nimi jezdil jako doprovod, později coby spolujezdec dokonce závodil. Vyvinula se pevná přátelství. Jednou mě Jarda, ten největší závodník z party, požádal, zda bych jim nenafotil narozeniny jejich prvorozeného syna. Nikdy jsem podobné akce do té doby ještě nedělal, takže výzva. Kluk jistě nebude u dortu v jednom roce nepředvídatelně lítat ze strany na stranu. To dám. Vypůjčil jsem si blesk, propojil

ho s aparátem a vyrazil. Ještě nastavit.

Časy 1/30,60,125 a 175. Ze školy jsem věděl, že délka záblesku je mnohem kratší, než nabízené časy. Dal jsem čas 1/125, clonu dle směrného čísla blesku a vzdálenosti. Svíčka na velkém dortu hoří a já při charakteristickém pískání nabíječícího se zdroje světla cvakám jeden snímek za druhým. Ochutnávám nakrájenou pochoutku, loučím se a odcházím vyvolávat. Nespěchali, ale já byl zvědavý, jak můj první kontakt s bleskem dopadnul.

Už při prvním pohledu na vyvolávací šroubovici navinutý mokřý film mě lehce zamrazilo. Chvatně jsem jej z labyrintu vysvobodil a chytil se za hlavu. Všechna kinofilmová políčka byla exponována tak z jedné poloviny. Vybrat se nedalo nic, protože Exa disponoval vertikálním mechanismem závěrky. Došlo mi, že se zkrátka blesk do nastaveného času nevešel.

„Jardo, ten dort minule byl moc dobrej. Nechcete si dát ještě jeden?“ A tak znova nastrojený klouček, hořící svíčka, usměvaví rodiče. Šel jsem na to logicky a nastavil nejdelší možný čas (krom B) se kterým se blesk už potkat musí. 1/30 vteřiny. NEMUSÍ...

Výsledek téměř totožný, jen hranice naexponovaného byla o něco menší (nebo větší). Už si nepamatuji. Přátelství

s Jardou bylo sice pevné, ale vše má své meze. Strašná situace. Ne, dort už požadovat nebudu a vyfotím je třeba v pyžamu. Kde mám ale vzít jistotu, že to konečně dokážu? Mám to. Kde je, kam jsem ho strčil? Mluvím o návodu. Návodu k fotoaparátu. Na možná čtyřech stránkách je uvedeno vše. I to, že při použití blesku se musí časový kroužek nastavit tak, aby červená ikonka blesku lícovala s červenou tečkou. To odpovídalo synchronizačnímu času 1/60 vteřiny...

SYNCHRONIZACE, to je výraz, který se díky této anabázi navždy vryl do mého lenivého mozku. Na třetí pokus jsem již „dospívajícího“ prvorozence vyfotografoval již bez dortu ale možná s trochu nejistými výrazy, zda jsem u nich při této příležitosti naposledy.

No řekněte ale, kdo by si nepřál slavit své narozeniny hned třikrát. Zejména v tak raném věku.

Chybami se člověk učí. A poučení? Od té doby jsem ještě pořádně žádný návod nepřečetl.

Návody jsou pro sraby...

Poučený, avšak nepoučitelný Ctibor Košťál

V APLIKACI MIDJOURNEY JSME ZADALI, ABY VYTVOŘILA SNÍMKY V URČITÝCH STYLECH. TADY ZADÁNÍ ZNĚLO: VYTVOŘ KRAJINU VE STYLU ČESKÉHO FOTOGRAFA JOSEFA SUDKA.

Schopnost napodobovat

Poslední dobou se objevují články o využívání umělé inteligence i ve fotografii.

Jednou ze zpráv byla i informace, že snímek, který se umístil na prvním místě v prestižní fotografické soutěži Sony World Photography Awards 2023 od autora Borise Eldagsena, nebyl nikdy vyfotografován, ale byl vytvořen umělou inteligencí.

U tohoto eklektického vizuálního tvůrce nebyl kalkul něco zatajit, právě naopak, jak sám dodává v jednom rozhovoru: Soutěže měly změnit svá pravidla koncem roku 2022.

Ale neudělaly to. Proto jsem se třikrát přihlásil se svým obrázkem, abych naboural systém a viděl, jak daleko se můžu dostat. Třikrát jsem byl mezi finalisty a teď jsem vyhrál. Vždy jsem uváděl že dílo je od umělé inteligence. Organizátoři mlčeli.

Ale mnohem víc než kolaps reklamní fotografie mě znepokojuje zánik fotožurnalistiky v lavině falešných dokumentárních snímků.

Potřebujeme fotožurnalistiku jako pilíř demokracie. celý článek najdete:

(<https://urbanautica.com/interview/boris-eldagsen-augmented-intelligence/3735>)

Jak moc lze generátor obrázku použít ukazuje příklad ze serveru Lupa, do AI bylo zadáno, aby vytvořil zátiší ve stylu Josefa Sudka a fotografie krajiny podle Josefa Koudelky.

A co nám iask.ai bezplatný vyhledávač odpoví na dotaz, Jak fotografovat radost?

Jak fotografovat radost je otázka, kterou si kladou mnozí fotografové. V první řadě je důležité pochopit, že radost může být vyjádřena různými způsoby a každý člověk ji rozlišuje jinak. Proto je dobré se zaměřit na konkrétní situaci, ve kterých chcete zachytit radost.

Jedním z nejdůležitějších faktorů při fotografování radosti je zachycení spontánnosti a přirozenosti. Pokud se snažíte příliš kontrolovat situaci, můžete vést k umělému výrazu na tváři fotografované osoby. Proto je dobré fotografovat lidi v přirozeném prostředí, kde se cítí pohodlně a uvolněně.

Dalším důležitým faktorem je správné použití světla.

Světlo může mít velký vliv na náladu fotografie a dokáže zvýraznit emoce vyjádřené na tváři. Pokud je to možné, snažte se fotografovat za denního světla, které umožňuje zachytit více detailů a barev.

PANORAMATICKÁ KRAJINA VE STYLU JOSEFA KOUDELKY PODLE AI.

BORIS EL DAGSEN OVLÁDL KATEGORII KREATIVNÍ FOTOGRAFIE
S OBRÁZKEM ZVANÝM ELECTRICIAN.

Kromě toho může být užitečná technika použít hloubku ostrosti, která umožňuje zaměřit se na hlavní objekt fotografie a zanechat zbytek v rozmazaném pozadí. To může pomoci zvýraznit radost na tváři a odvést pozornost od okolních prvků.

V závěru je důležité mít trpělivost a čekat na ten správný okamžik. Radost může být velmi krátkodobá a může se objevit kdykoliv. Proto je dobré být připraven a mít fotoaparát vždy po ruce.

Máme se tedy těšit nebo bát?

Vzpomněl jsem si na úryvek z filmu Dobrý Will Hunting, kde profesor říká geniálnímu žákovi:

„Dokážeš citovat desítky filosofů, víš, jak vypadají malby v Sixtínské kapli a co v nich Michelangelo chtěl zachytit, ale nikdy jsi tam nebyl a nevíš, jak to tam voní.“

A ani nám AI nevezme ten pocit, když se po hodinovém snažení povede jeden snímek.

Nezapomínejme, že i cesta může být cíl.

Radek Homola

Vyfoť něco přirozeně krásného

Přemýšlej jestli je
nezbytný popisek

...

Pokud přijmeme premisu, že umění je prostředek ke kultivaci člověka, můžeme se vydat nejen cestou čistě estetické formy, která nás obohacuje emocionálně, ale rovněž cestou podněcování myšlenek a myšlenkových procesů. Koncept – myšlenkový konstrukt, a tedy konceptuální umění zprostředkovává formou osobního prožitku nové myšlenky, sebereflexi a poznatky o vztahu člověka ke svému okolí.

Tato kniha tedy není knihou fotografickou, protože fotografický proces je zde jen katalyzátorem osobního prožitku a fotografie zde uvedené jsou pouze druhotným produktem tohoto procesu.

Tato kniha je pouze jakýsi

Návod k upotřebení 2

Aleš Sládek

Inspirováno knihou Jiřího Koláře – Návod k upotřebení (1969)

Aleši, jak sám píšeš, nechal ses inspirovat knihou Jiřího Koláře.

Vzpomeneš si, kdy jsi knihu viděl poprvé a jestli tě hned napadlo, že si vyrobíš svůj návod?

Knihu jsem objevil vlastně náhodou, když jsem se snažil rozšířit si svoje obzory v oblasti umění jako takovém. Nejdříve jsem narazil na zajímavé povídání o této knize, které mne natolik zaujalo, že jsem si knihu vypůjčil a podrobně jsem se s ní seznámil. Od okamžiku, kdy jsem začal vnímat konceptuální umění jako další možnost, jak uplatnit tvůrčí potenciál, byl už jen krůček ke snaze se o něco pokusit.

Měl jsi na začátku promyšlené otázky a k tomu jsi fotografoval, nebo naopak?

Při vzniku návodů jsem postupoval oběma způsoby, ačkoliv první ze způsobů výrazně převyšoval. Návod jako takový má člověka obohatit, poskytnout mu cestu k zamyšlení a k sebereflexi a fotografie je v tomto procesu pouze katalyzátorem. Při tvorbě jsem tedy většinou vycházel z otázky, kterou bych chtěl na konci návodu sám sobě položit a reverzně jsem pak hledal cestu k této myšlence skrz fotografický proces. Každý z návodů jsem pak realizoval, nafotil a přitom sledoval, jak silnou odezvu ve mně vzbuzuje. U několika návodů pak začal proces

1

Vezmi nepotřebný drát
ohýbej
mačkej
formuj do konečné podoby
a fotografuj

Zavolej svou dceru / syna

Porovnej

...

samotnou fotografií, která ve mně vzbudila otázku, a následující postup byl pak obdobný jako v předchozím případě.

Návod obsahuje 39 bodů nebo témat; toto číslo bylo předem dané, nebo se body postupně měnily?

Přiznám se, že vytouženým číslem bylo číslo 52, tedy počet týdnů v roce. V průběhu tvorby jsem zjistil, že zásadní témata a otázky, ke kterým jsem se chtěl vyjádřit, jsem již vyčerpal a nechtěl jsem kvalitu nahradit kvantitou. Ačkoliv jsem se u mnoha návodů inspiroval autory konceptuální fotografie a vypůjčil si tak jejich myšlenky, ke kýženému počtu návodů jsem nedošel. Proto i tak vyčerpávajících 39.

Aleši, dokázal jsi sobě odpovědět na všechny otázky.

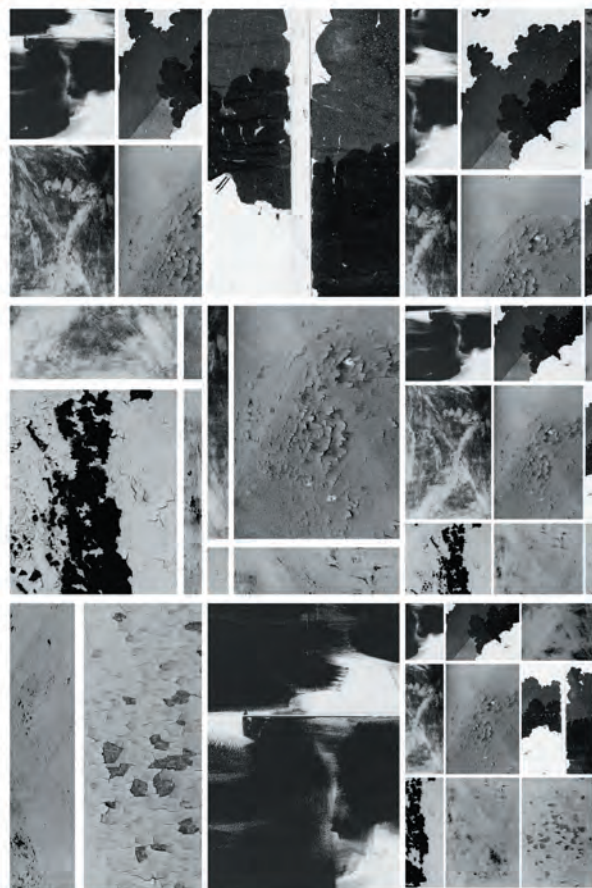
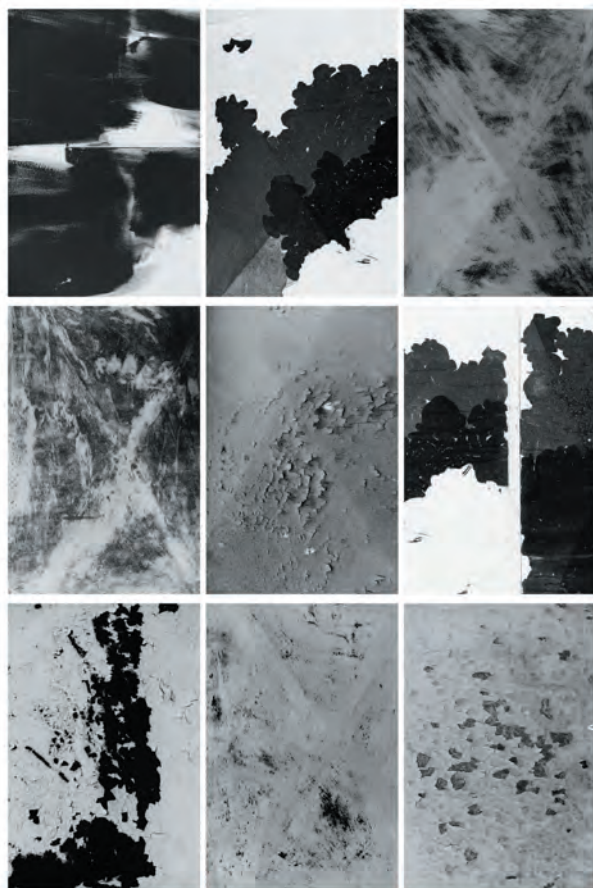
Rozhodně ne. Otázky, kterých se návody dotýkáme, jsou velmi niterné a často na ně nelze nalézt jednoznačnou odpověď. Než najít odpověď je proto někdy důležitější samotnou otázku si položit. V některých případech nám pak může s odpovědí pomoci vzniklá fotografie, kam mimoděk ukládáme své pocity a slouží nám obdobně jako abstraktní obrázky, skrz které zkoumá naše podvědomí psychoanalýza.

Můžeme se trochu víc rozepsat o dvou bodech.

(Jeden, co vyberu já, jeden ty)

Jak vznikalo téma 18, co k tomu vedlo?

U návodu číslo 18 je nosnou myšlenkou ztráta informace.

18

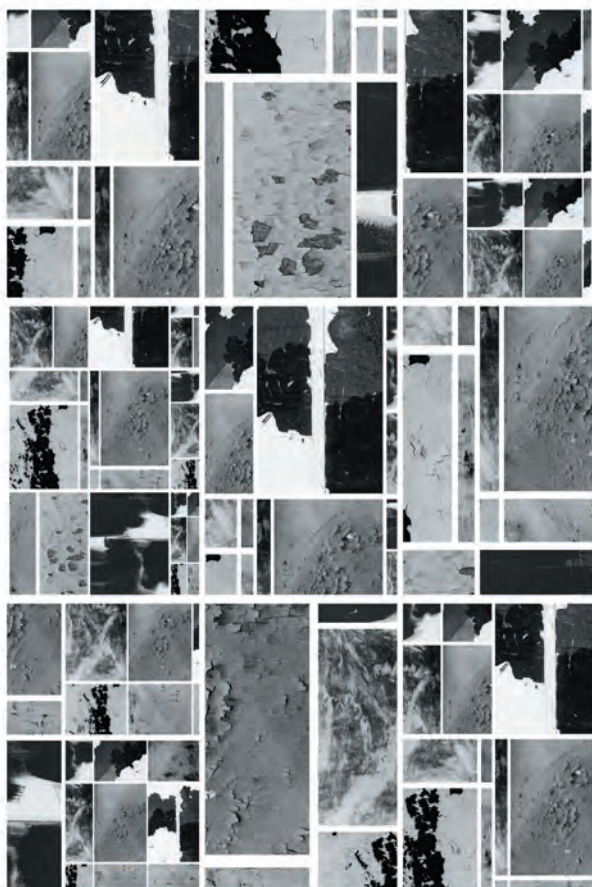
Nafot' detaily různobarevných ploch
sestav z devíti z nich konvolut
devětkrát proved' náhodný výběr a ulož
z výběrů vytvoř nový obraz
opaku
opaku

Svolej rodinu, přátele
hrejte na tichou poštu

Pokud jakýkoliv z procesů opakujeme, automatizujeme, často přestáváme i v běžném životě vnímat obraz, ze kterého jsme vyšli, a ačkoliv vlastní proces zůstává stejný, výsledek je jiný. Pamatujete si například pocit, kdy jste poprvé ochutnali kakao? Chutnalo druhé stejně? A co to sté?

Druhé téma je tvoje

Návod číslo 19 se věnuje zdánlivě obdobnému tématu, nicméně v opačném myšlenkovém postupu. Pokud se díváme sami na sebe, co ovlivnilo naše postoje, čím jsme jiní než naši vrstevníci, jak jsme dospěli do bodu, kde se nacházíme? Téma zpracovával v minulosti Jiří Valoch ve fotografické sérii, kdy na jednom obraze porovnával stromy zasazené ve stejný čas v jedné aleji.

Radek Homola

Vezmi cokoliv co rostlo ve stejný čas
stromy v aleji
zeleninu nebo brambory
vyfoť je a dej vedle sebe

Co tebe činí jedinečným?

Co je tvá živná půda?

Moření fotografií – Tinting print

Moření fotografií patří do doby, kdy se fotografům o barevné fotografii ani nesnilo. Snaha získat jiný odstín než černobílý vedla k namáčení fotografií do barvicích roztoků. Dnes je tato technika, ze začátku minulého století používaná spíše okrajově, například formou zbarvení výsledných fotografií pomocí čaje, kávy, odvaru z cibule apod. Přitom postup je opravdu velmi jednoduchý. Hotové černobílé případně i natónované fotografie se nejprve namočí na cca 5 minut do čisté vody a následně ponoří do barvicího roztoku. Po dosažení požadovaného zbarvení se fotografie z barvicí lázně vyjme, řádně vypere a nechá uschnout. Původně tato technika sloužila k barvení filmů do promítaček a až později okouzila i fotografy. Mezi nejznámější a primárně spíše laboratorní barviva patří červeň kongo, crystal violet, tartrazin (žluté potravinářské barvivo) či brilantní zeleň.

My jste tuto techniku vyzkoušeli na květnovém setkání fotografů (viz společenství „temné komory“) v Českém ráji v rámci jednoho z připravovaných programů. Každý si mohl obarvit svoje třeba i hodně staré fotografie. Nejsložitější bylo vybrat si z nabízených barev, následně už jednoduchost procesu se stala hračkou. Jen kdybyste si chtěli tuto techniku i vy vyzkoušet, pracujte opatrně. Ona mrška barva barví všechno i to, co nechcete. Na podzimním setkání techniku jistě zopakujeme. Menší nevýhodou této techniky je komplikovanější cesta při obstarání si některých druhů mořidla. Ta se nedají sehnat, nebo jsou alespoň zakázaná, ale nemějte strach. Pokud byste si chtěli moření svých fotografií vyzkoušet, tak vám barvičky rád odsypu. Mám jich dostatek.

Roman Dula

/ NA FOTOGRAFII VÍTĚZSLAV KREJČÍ – ZÁSTUPCE FOMY BOHEMIA S. R. O. /

Nový materiál od Fomy

Vyzkoušejte nový
černobílý negativní
ortochromatický film

FOMA Ortho 400
(typ 120)

- vysoká optická citlivost (ISO 400)
- široká expoziční pružnost EI (ISO 160-1600)
- vysoká max. hustota stříbrného obrazu
- zvýšená citlivost k zelené barvě
- vhodné použití pro krajinné motivy, výtvamně stylizovanou fotografii portrétu apod.

www.foma.cz

Moře. Vody, zážitků i fotografií

Když se řekne Balt, vybaví se mi vždy poslední scéna z Pupenda. Smutné postavy krácející do mlhy jakési podivné vodní plochy. Pravda, scéna je z Balatonu. K Baltu jsme ale měli podobný vztah jako k Balatonu. Bylo to pro nás jediné moře, kam jsme směli a bylo děsně studené. Dnes to je jinak. Přehřátých pláží jižních moří máme dost, teda alespoň někteří (no, možná jen já ?) a hledáme něco zajímavějšího, místo s duší. Když se nás vloni naši polští fotografičtí kamarádi ptali, kam bychom chtěli zavítat letos na jaře, nesměle jsme si přáli Balt. Fotografická skupina z polského Wyszkowa pro nás vybrala skvělé místo – úzkou kosu spojující Polsko s Kaliningradem. Dlouhá je několik desítek kilometrů, široká maximálně jeden. Z jedné strany šplouchá Baltické moře, z druhé se líně převaluje Viselská laguna. Díky četným přítokům je laguna sladkovodní, ale částečně se do ní dostává i mořská voda a tvoří zajímavý biotop. Uprostřed kosi i zálivu je hranice mezi Polskem a Ruskem. (Přistoupíme-li na to, že je Kralovec je historicky náš, je to vlastně hranice mezi Polskem a Českem ?.) Na kose je městečko Krynica Morska a kousek od ní uprostřed lesa čtyři chatky, které se staly na pět dní naším domovem. Rozhledna pro pozorování ptáků, krásné písčité pobřeží, zcela pusté a opuštěné, rybářská vesnička, prostě idylka.

Společně jsme navštívili přístav Gdaňsk. Krásné město

s bohatou historií, která je patrná i na stavbách v centru města. Odpoledne jsme zajeli do dalšího místa z trojměstí Gdaňsk – Sopoty – Gdyně. Lázeňské město Sopoty jsou známé především hudebním festivalem, propagovaným zejména za dob normalizace. Asi nejznámější turistickou abstrakcí Sopot je sopotské molo, které je nejdelším dřevěným molem v Evropě. Také jsme se prošli, s deštníky bylo malebné.

Na druhém břehu Viselské laguny stojí město Frombork s mohutnou cihlovou katedrálou. Žil, psal a zemřel zde Mikuláš Koperník. Na nádvoří chrámu právě připravovali stejnojmenný muzikál na večerní představení, jednalo se o premiéru nového hudebního díla. Na představení jsme nebyli, ale několik tónů zkoušky jsme slyšeli. Atrakcí byla cesta do Fromborku a zpět. Jeli jsme lodí po laguně se stovkami lodiček, které zde měli jachtařské soustředění. Foptografovali jsme zadaná témata, předvedli jsme si navzájem svá dílka, dobře jsme se bavili. Jazykový rozdíl nevádí a některá slova už navzájem umíme. Například tohle strašné slovo je polský výraz pro fotografii: zdjęcie. Prima strávený čas v Polsku a péči o nás doufám polským fotografickým kamarádům oplatíme na podzim na Broumovsku.

text a foto, Eva Stanovská

/ BOHO BUDOAR /

Fotomejdan 2022

Ráda se s vámi podělím o svůj fantastický zážitek. Letos jsem si už musela koupit nový mobilní telefon. S výběrem mi trochu pomáhala dcera, malý „ajták“ rodiny. Nakonec mi nabídla, že s ní mohu sdílet aplikaci Spotify. A tak jsem začala poslouchat hudbu a různé rozhovory. Posléze jsem si vyhledávala hlavně fotografické podcasty, abych viděla i fotografie, tak jsem si je hledala na internetu. A mezi vybranými byl také pražský fotoklub s názvem Atelier v továrně. Pořádají workshopy a tábory, skoro jako v našem hradeckém Impulsu - teď CUAk.

Jednoho dne jsem objevila ukázkou s pozvánkou na jejich již třetí Fotomejdan. Měl se konat na jednom místě - v moderních prostorách Nové radnice 12 v Praze - Modřanech. Bude tu 8 připravených malých studií a podniknout pokus o největší fotku ambrotypie se všemi účastníky. Maximální počet účastníků byl stanoven na 150. Zážitek začal už po příjezdu do Prahy, protože jsem hledala, kam mám jet a jakým spojem do Modřan na radnici 12. V Praze jsem totiž byla po několika letech, ale snažila jsem se, abych byla na místě včas.

No, co myslíte, že se nestalo. Nasedla jsem na tramvaj a začala v mobilu sledovat cestu. Jela jsem přesně na opačnou stranu, tak jsem přisedla, ale najednou se vypnul mobil a tramvaj dojela na konečnou. Místo vypadalo divně, ale hned jsem se ptala tramvajáka, jak dál. „To musíte támhle dírou na sedmnáctku a nějaká nová radnice tam je“. „Děkuji Vám.“ Ale já prošla úplně na druhou stranu, zeď celá od graffiti, skoro jako na samém konci Prahy. Byla tam ale naštěstí nějaká paní, která sice nevěděla, ale ukázala mi, že támhle je asi ta zastávka. Byla to ta správná a do cíle mě tramvaj č. 17 nakonec dovezla.

U vchodu mě přivítal organizátor pan Lavrenčík, což bylo moc milé. A také jsem po uvítání dostala pár pokynů, co dále. Zapsala jsem se a dostala vstupenku. Pak se rozhlížím po připravených stáncích s nabídkou pro fotografy, skoro jako na Fomeitopu, i když ten je mnohem větší. Stánky

byly před kavárničkou a kdo chtěl, mohl si i něco vyzkoušet. Rozhodla jsem se, že vyzkouším objektiv na portréty.

U Nikonu mi řekli, že mají pouze pro bezzrcadlovky. Nabídli mi tedy rovnou foťák i s objektivem. No tak paráda, alespoň to vyzkouším. Pro jistotu jsem si foťák nechala nastavit, aby byl úspěch zaručen.

Ještě, než vše začalo, jsem v úplně novém prostředí potkala kamaráda z Náchoda. Takové překvapení, nabídl mi odvoz domů, což jsem uvítala, protože bych zase hledala cestu na nádraží a musela stíhat nějaký spoj domů. Také mi říkal, že jeden chlapík, co představuje padlého vojáka na jednom z workshopů, je náš společný známý z Nového Města nad Metují a je tam s manželkou. Jak je ten svět malý.

Vše začalo úvodem a představením organizátora a zastupitele městské části, který pomohl zajistit prostory. Potom jsme šli všichni před radnici vyfotit se na společnou velkou fotku, kde stejně budeme v pozadí jako jeden flek. Autor Karel Richter nás fotil z dodávky, ze které si udělal velký fotoaparát a fotokomoru zároveň. Potom jsme se rozešli na bohatý fotografický program do jednotlivých atelierů a fotili a střídali se až do oběda a po něm ještě chvíli, než byl vyhlášen konec. U každého atelierku byly modelky, modely nebo připravená nasvětlená scéna a hlavní fotograf nebo fotografka, kteří radili, co a jak fotit. A tak jsem byla jako v Jiříkově vidění, protože jsem si vyzkoušela vyfotit i něco jiného, než fotím sama, nabrala jsem inspiraci a poznala nové lidičky.

Byl to zajímavý zážitek, a tak příště, pokud to bude možné, pojedu znova a třeba s někým z naší velké CUAk – Impulsácké fotorodiny.

A ještě malá drobnost k tomu místu s tramvají. Po měsíci jsem v televizní detektivce viděla tu velkou graffitovou zeď a tramvaj č. 17, ve které zavraždili starou paní. Naštěstí jsem u toho nebyla.

text a foto Jana Čížková

Jak umírá fotoklub

Dlouhá léta jsem vedl nejdříve fotokroužek a později fotoklub v Lanškrouně. Bylo to někdy v roce 1984, kdy jsem po vojně začal chodit do místního fotokroužku. Scházivali jsme se pod patronací Jednotného klubu pracujících v Lanškrouně v tehdejších „kulturáku“. Při mém příchodu do fotokroužku jsem se dlouho jenom rozkoukával. Schůzky probíhaly vždy stejně. Sešlo se pár starších chlapů, popovídali si o tom, jak by dobře fotili, kdyby měli „ty materiály a foťáky“ jako mají na západ od našich hranic, popili jedno, dvě piva a šlo se domů. Tak to probíhalo zhruba dva roky. V mezích jsem se přestěhoval na vesnici asi čtyři kilometry od Lanškrouna. Na schůzky jsem dojížděl stále, ale současně jsem hledal jiné kluby, kde bych se rád učil fotografii, kterou jsem měl už tenkrát tak rád. Párkrát jsem zajel do Moravské Třebové k Rudolfovi Zukalovi, ale nebylo to ono. Jinde v okolí jsem nikoho dalšího nenašel, proto jsem zůstal v tom našem kroužku. Jezdil jsem na svém Pionýru v létě i v zimě. To zachumlanej do vaťáku, na hlavě čepici a přilbu. Na očích brýle, abych ve sněhové vánici vůbec něco viděl. Doba to byla prázdná. Program schůzek se neměnil. A když jsem toho měl už dost, tak jsem se domluvil se stávajícím vedoucím, že vedení kroužku převezmu.

Jak jsem řek, tak jsem udělal. Začali jsme se více aktivizovat. Zahájili jsme tak oblíbenou měsíční klubovou soutěž. Za podpory kulturáku jsem získal nějaké ty ceny, které dostal nejlepší fotograf roku, a podobné. Začali jsme pořádat výstavy vyspělejších fotoklubů. Galerii na zámku prošla výstava fotografů z Vysokého Mýta, Králík a dalších. To vydrželo do konce roku 1989.

Časy se změnilly a my najednou měli úplně jiné starosti. Změny v práci, větší zodpovědnost za rodiny a podobné zapříčinily, že náš fotokroužek svoji činnost během roku 1990 poprvé ukončil.

Fotografii jsme ale zůstali věrni i nadále. Každý sice individuálně, ale přesto aktivně. A tak se po dvou letech jako Fénix z popela zrodil nový, teď již vyspělejší, fotoklub. Začali jsme postupně s mapami, poté s malými autorskými výstavami. Začali přicházet noví členové, klubová soutěž přinášela mnoho zajímavých obrázků. Účastnili jsme se mapových okruhů Orlickoústeckého, Ratibořického a Blatenského. Ročně jsme viděli spoustu fotografií, na kterých jsme si ukazovali kompoziční i technické chyby. Z toho všeho jsme rostli, až jsme dospěli do stádia, kdy jsme se vydali na vlastní cestu. Přestali jsme soutěžit v mapách a hledali vlastní projekty, které nás více spojovaly v tvořivé práci. Vzpomínám na cestu do Ostravy za tématem Sídliště. Zpracovávali jsme téma lidí v místním domově pro seniory. Založili jsme klubový web, na kterém jsme zveřejňovali nejen autorské fotografie, ale prezentovali celou aktivitu klubu. Vyvrcholením pro nás byl projekt Sudety uvnitř, na kterém jsme pracovali více než dva roky. Výsledná výstava byla parádní. Kolekce fotografií putovala po různých výstavních místech celé republiky. Kde jsme ji ukázali, tam jsme dostávali kladnou reakci. Prostě dobře našlápnuto. Byli jsme příkladem pro mnohé ostatní. Vtahovali jsme je do svých aktivit. Výstavy v tunelu. Maximální fotografie ve sklepení nedalekého Zámečku, buřtování.

Ale potom, jako by se něco zlomilo. Do této doby aktivní klub začal ztrácet na dynamice. Postupně se přestávaly nosit fotografie do klubovky, zhoršila se účast na schůzkách. Došlo to až do stádia, kdy jsme neměli potřebu se scházet, a tak někdy v roce 2011 jsme klub zrušili nadobro. Ze svého okolí jsem ještě mnoho roků slyšával, jestli se znovu nerozjedeme. Ale nikdy k tomu již nedošlo.

Koncem roku 2002 jsem byl pracovně „převelen“ na dva měsíce do Prahy. Ze dvou roků se stalo roků devět.

A protože jsem v Praze i spal, tak jsem hledal zábavu na čas po práci.

Našel jsem si fotoklub na Žižkově. Jeden z těch aktivních klubů pod vedením Radka Homoly. Toho Radka, který se dnes stará o přípravu a tisk našeho Fotoimpulsu. Aktivita Žižkováků byla obdivuhodná. Dělal hodně výstav. Jezdili na fotovýlety. Pořádali například fotografická setkání „Jeden den na Žižkově“, nebo výstavu v nedokončené zastávce metra, besedy s fotografy a mnohé další. Prostě aktivní. A stejně. Najednou stříh. Přestali být aktivní, nenosili nové fotky, přestali se scházet. A do pár měsíců svoji více než osmdesátiletou činnost ukončili.

Po jednom osobním setkání v nedalekých Petrovicích s fotografy, soustředěnými kolem serveru Paladix, jsem začal docházet na jejich pravidelná „Fotopiva“. I tady se aktivně žilo. Měsíční soutěže fotografií, výlety, výstavy. Autoři různých věků, různého zaměření i ochoty fotografii hodně věnovat s očekáváním, že také hodně získám. A získávali. Přátelství, sdílení společných zážitků, fotografický růst. Mnozí z paladixáků již jdou svojí cestou. Fotopiva se sice stále pořádají, ale původní aktivita vyprchala.

A tak bych mohl pokračovat. Nevím, co se s námi děje, že nedokážeme dlouhodobě sdílet svoji zálibu ve fotografii s ostatními. Možná to je neochota přijímat nové. Asi ta individuálnost tvorby. Vždycky říkám: „Fotografuji sám. Filmy vyvolávám sám. Fotky dělám sám. Tak proč se scházet?“ Proč? Protože potřebuji sdílet. Při sdílení také čerpat. Z práce ostatních, se kterými se setkávám. To je motor mnoha neformálních setkání, které probíhají po celé republice. Nevíme o nich, jen občas slyšíme, tam nebo onde se něco...

A co dnešní fotokluby? Nebýt fotografických map, asi by mnoho klubů také svoji činnost ukončilo. Však se to mnoho klubům stalo. Nedokázali sestavit svoji kolekci fotografií a tak neměli ani společný zájem. Mladí nepřicházejí, a když ano, mnohdy nenajdou pochopení pro jinou tvorbu, pro své zpracování fotografie. Zůstáváme ve svých kolejích staré fotografie. Nechceme se vzdát Sudka, Plicky nebo Štýrského. Na milost nebo nemilost ještě vezmeme Saudka, Kuščínského, ale nové trendy světové fotografie? To ne. Nerozumíme jim. A tak zůstáváme sami ve své klubové bublině. A jak stárneme, tak z fotoklubů odcházíme a s námi i „staré dobré časy“. Slyším to z Kolína, Chrudimi i Náchoda. Postihlo to Brandýsáky a čeká to na další.

Asi to tak má být. Nejsme v tom sami. Konec aktivit postihlo zahrádkáře, chovatele holubů a možná i šachisty. Je to přirozený odchod naší generace a asi nad tím nemá cenu moc přemýšlet, protože kdo chce, tak si aktivity nejen kolem fotografie i dnes nade.

Čest památce fotoklubů, vstříc budoucím aktivitám.

Vladimír Skalický

9. Setkání nadšenců fotoaparátu Flexaret (21.-23. 4., Broumov)

Tak jako vždy i předtím se po roce opět sešla skupina, tentokrát bezmála dvaceti fotografů a fotografek, kterým učaroval pohled z tzv. pupkové perspektivy na matnici esteticky i technicky „vymazleného“ fotoaparátu se stranově převráceným obrazem. Neoficiální zahájení také tradičně proběhlo již v pátek – pod střešou místní restaurace u dobrého pivního moku, a to v přátelském duchu a živé konverzaci. Ještě předtím se však s velmi vstřícnou pomocí pracovníků broumovského muzea podařilo nainstalovat výstavu černobílých a tónovaných fotografií, respektujících oblíbený a dokonale symetrický tvar čtverce v intencích exponovaného obrazového výřezu, resp. políček negativu (6 x 6 cm).

Druhý den u vchodu do klášterního komplexu hlavní koordinátor Petr Prejda ze severomoravského Bohumína tuto akci oficiálně zahájil. Neopomněl ani typický rituál seřazení všech typově identických i různorodých Flexaret do privilegované řady. Ve vzduchu byla zušlechťeným sklem, kovem a kůží až omamně cítit jejich vzájemná radost z této družné pospolitosti a doslova rodinného „meoptáckého“ setkání i blahodárná synergie s jejich citem a umem obdařenými opatrovateli a uživateli... Aby ušlechtilé tvary těchto aparátů nezkrivil křečovitý hlad, vysunula se odněkud teleskopicky dlouhá ruka donátora z královéhradecké Fomy (Vítězslav „Dlouhán“ Krejčí), otevřela svou dlaň a podávala mírotvorné „náboje“ (černobílé filmy Fomapan) s dostatečně výživnými krystaly vzácného stříbra – pro světlem iniciované nejprve latentní a poté negativní a nakonec i pozitivní obrazy světla i stínu tohoto a možná i jiného světa („mundus imaginalis“). Po tomto příjemném entrée kroky účastníků mířily vzhůru k nadzemní výstavní prostoře v klášterním broumovském areálu. U vchodu do této historii místa opředené galerie visel nápis a kresba: „Pozor, nevyletím! Je tu zima jako v psírně.“ Ano, ptáček zůstal pro jistotu schovaný kdesi v útrobách prazvláštní, prozíravě s pomocí záhadného odrazu magického zrcadla a dvojicí leskle lačných očí zírající, bytosti. Dál zde tedy může bájný trojediný Benu, Milcham a Fénix snít svůj sen o hojnosti čarokrásných a dosud divákům nezprostředkovaných obrazivých výjevů ukazujících se na jevišti duší, srdcí, myšlenek a emocí. Pokud se však oteplí, ptáček vesele vstříc světlu vyletí... Výstavu výhradně klasickou fotochemickou metodou zhotovených fotografií (30 x 30 cm) z vlastní tvorby účastníků tohoto setkání osobitým způsobem zahájil bodrý vedoucí Muzea Broumova pan Karel Franze. Obohacujícím doplňkem této vernisáže byla prezentace videonahrávky o legendárním závodě v nedalekých Hynčicích, kde se vyráběly fotoaparáty Flexaret (již od r. 1939!).

fotografická výstava

Přestože výroba legendárních fotoaparátů zn. Flexaret v závodě Meopta Hynčice u Broumova byla ukončena již r. 1970, stále existují nadšenci, kteří cti jejich jistý půvab, nadále je používají a dokonce pořádají každoroční celorepublikové srazy – ten letošní IX. se ve dnech 21. a 22. dubna odehrál právě v našem městě. V jeho rámci jsme pak uspořádali i výstavu prací devíti členů tohoto neformálního sdružení „flexaretistů“, na kterou vás tímto srdečně zveme!

flexaret

2. 5. - MUZEUM BROUMOVSKA
otevřeno denně kromě pondělí
31. 5. 2023 8:00 - 12:00 a 13:00 - 17:00

Po zhlédnutí výstavy a navnutí filmů do aparátů účastníci vyrazili vstříc vizuálním dobrodružstvím s informačně zasvěceným a ochotně sdílným průvodcem panem Franze. Samozřejmě jsme neopomněli ani návštěvu historicky vzácného dřevěného hřbitovního kostela Panny Marie, zvaného „Pod lipami“ nebo také „U naší milé paní“. Setkání jsme ukončili opět v družné pospolitosti a empatickém sdílení myšlenek, emocí, dokonce i s debatou na téma „novinky z Fomy“, resp. informace i praktické zkušenosti s chystanou výrobou a prodejem nového vysoce opticky citlivého černobílého filmu „Foma Ortho 400“, a to adjustovaného ve formě svitkového filmu šíře 6 cm, takže právě „na míru ušitého“ pro středofarmátové foťáky – Flexaret atd. (Rolleiflex, Yashica, Mamiya, Hasselblad atd.).

Díky, přátelé stříbrných médií a kouzel temné komory. Na shledanou za rok při jubilejním 10. Setkání Flexaret v kolébce této jedinečné spolkové aktivity – v brněnském Café Flexaret!

Vítá Krejčí, účastník Srazu a zástupce sponzora – Foma Bohemia spol. s r. o. Hradec Králové

Kde tvořím já

Ne, nebojte se, že jsem se spletl ve slovu. Není to, kde fotím, ale kde tvořím. Mnozí z vás se ptají, kde vznikají olejotisky, jak řeším prostory pro tak náročnou techniku. Po několika letech pokusů a omylů se mi již daří zvládat tuto techniku celkem dobře. S rostoucí praxí se požadavky na prostory trochu omezily a snížilo se i nebezpečí nějaké katastrofy. Mám výhodu prádelny, ale pokud by nebyla, může výroba probíhat i jinde.

A nyní „Kde tvořím já“. Nejdříve musím papíry namočit do teplé vody, aby se vysrážely. Pokud se v kuchyni zrovna nevaří, je to příhodné místo. Teplá voda u ruky a místo na fotografickou misku také. Po určité době papíry vyndám a pověsím je v prádelně uschnout. Kdo nemá prádelnu, může je pověsit na běžný sušák na prádlo. Voda je čistá, tak nehrozí žádná katastrofa.

Po usušení začne nejrizikovější část. Lití želatiny. Nejdůležitější je si tuto akci správně naplánovat. Je totiž nejvhodnější ji dělat, když je drahá polovička nejméně čtyři hodiny mimo domov. I přes velkou toleranci je to jistější pro klid. Želatinu vařím v kuchyni a na jednu dávku liju deset papírů. To znamená mít velký prostor pro odložení políťých papírů. Než vše zželíruje, tak skla, na kterých jsou papíry položené, musí být vodorovně.

Při velikosti skel 55x40 cm si každý umí představit, o jakou plochu se jedná. Obývací pokoj je zrovna k prasknutí. Po dostatečném zželírování papíry sundám ze skel a pověsím

je do prádelny. Vše pečlivě uklidím, ale při návratu manželka vždy pozná, že se v kuchyni něco dělo.

Je výhoda, že toto množství mně vydrží poměrně dlouhou dobu. Olejotisk není tak produktivní jako fotografie z digitálu.

Po usušení želatiny přijde na řadu nátěr dvojjadrem draselným a usušení. Je to jednoduchá věc i na prostory a dá se zvládnout všude mimo obývací, protože případná kapka na koberec by nebyla vhodná.

Místo osvitů UV je možné také kdekoli a nic nehrozí.

Po osvitě papíry vyperu v prádelně (koupelně) a nechám je opět usušit.

Nastává poslední část procesu. Postupným nanášením tiskařské černě pomocí válečku a štětce na budoucí fotografii. Tuto operaci již zvládám celkem slušně bez ušpinění okolí. Rozložím vše v kuchyni na stůl a pracuji. Rodinka zabraná do sledování televize moc nevnímá a zjistí, že se v kuchyni něco děje pouze tehdy, když se něco nevede a já si „postěžuju“.

Dle názorů na internetu patří olejotisk k nejnáročnějším technikám, ale při troše praxe není zase tak hrozná.

V nynější době si ji můžete ulehčit zakoupením již nalitých papírů, které vyrábí Foma. Já se ale držím starého postupu. Metoda vyžaduje tolerantní rodinu, a proto případným zájemcům o olejotisk držím palce a pevné nervy.

text a foto., Petr Beran

Cesty za poznáním

Před léty jsme ve fotoklubu Litovel dostali nabídku od Vládi Skalického na setkání fotografů v Litovelském Pomoraví. Od této doby uplynulo několik let a dvakrát do roka přichází vláda s pozvánkou na další setkání v různých částech naší země, a ještě k tomu přidává setkání v Polsku. V tomto článku se budu zmiňovat o dvou posledních setkáních, a to Kolínské setkání a letos na jaře v Českém ráji. Říká se, že fotograf nezná špatné počasí, ale to, které nás provázelo na podzim na Kolínsku, bylo skutečně špatné. Bylo právě 17. listopadu, když jsem se svou chotí poobědval v Kolíně. Pršelo, a tak jsme se vydali na kolínské vlakové nádraží s úmyslem sednout do prvního rychlíku do Prahy a zažít emoce na Národní třídě a Václaváku. Právě zastavoval rychlík ku Praze, a tak jsme proběhli podchodem a na poslední chvíli nastoupili do vlaku. Měl jsem pocit, že jsem ve vagoně určeném k likvidaci a ona to byla 1. třída. Jak hluboko klesly České dráhy. Bylo to zklamání pro mne jako seniora, který tyto vlaky vozil mnoho let a později sledoval a řídil pohyb lokomotiv na celé Moravě.

Praha nás přivítala houstnoucím deštěm. Na Václaváku se chystal koncert a na Národní třídě byly davy lidí. Na dvou místech byly plochy se stovkami svíček a vše provázela zvláštní atmosféra. Pořídil jsem mezi davem několik snímků a promáčení jsme se vraceli zpět na nádraží. Pochvaloval jsem si, že mému NIKONU D850 déšť nevadil. Druhý den nepršelo, ale bylo velmi chladno, a tak jsme odjeli do nedaleké Kutné Hory, města protkaného stříbrem. Zde žili moji předkové a je zde zrestaurovaný dům mého předka Mikuláše Dačického z Heslova.

V Kutné Hoře serazil 250 let Pražský groš, díky kterému také vzkvétala Praha. Kutná Hora je plná historických památek a celá je zapsaná ve světovém kulturním dědictví UNESCO, a hlavně je fotogenická.

Večery na našich setkáních jsou v režii V. Skalického, který dokáže různými scénkami, které vytváří a do kterých jsme zapojováni, připravit nezapomenutelné zážitky. Nedělní loučení se sklenkou sektu je tečkou za zážitky po celou dobu našeho fotografického setkání.

Jarní setkání fotografů pořádané V. Skalickým byl určen Český ráj. Ubytování bylo v hotelu Pod Šikmou věží, což je na začátku Prachovských skal, které jsou největší atrakcí. Při cestě z Olomouce jsem měl v plánu pozdržet se v městě Jičín, o kterém se dá říci, že je to pohádkové město plné historie z doby Albrechta Valdštejna, a ještě k tomu má choť patří k jeho potomkům z třebešské větve.

Po prohlídce centra jsem se vydal dvoukilometrovým nejstarším lipovým stromořadím v ČR, na jehož konci je pozoruhodná stavba „Valdštejnská loď“. Potom je dobré vystoupat na čedičový vrch Zebín, odkud je výhled do širokého okolí Jičína.

Pátek a sobota bylo turisticky nádherné počasí, azúro, sluníčko, teploty až 20° C. Ale co my, fotografové, tvrdě světlo, velké kontrasty a hodně turistů. Ach jo. Kladem byla pohoda, kochání se jarní probouzející se přírodou

a vstřebávání zážitků z pohledů na pískovcové skalní útvary. Další neobvyklá místa, která jsem navštívil, byly Hruboskalsko s hradem Valdštejn, Trosky, údolí Plakánek, na jehož konci se vypíná hrad Kost, Drábské světničky, městečko Sobotka s výbornou cukrárnou a nedalekým raně barokním zámek Humprecht.

Večery opět tradičně patřily ukázkám vlastní tvorby všech účastníků, zábavnému programu vytvořeným vládou alias Skaldou a nekonečným diskuzím o tvorbě finální fotografie a různých historických vyvolávacích procesů. Nedělní zakončení skupinovou fotografií včetně velkoformátovým fotoaparátem a přípitkem na šťastnou cestu do svých domovů.

Sepsáno v časové tísní bez korektury.

Pavel Dačický z Olomouce,

předseda litovelského fotoklubu

L. P. 8. května roku dvoutisícího dvacátého třetího

Pár postřehů z Ráje a z Kolína

Na setkání se Skaldou a celou partou fotografů se vždycky těším. Skalda vždy vymyslí nová místa, která navštívíme, a pro mne to jsou často místa, kam se chci již dlouho podívat a nikdy jsem tam neměl cestu. Mezi tato místa patřila i setkání v Kolíně a v Českém ráji, které jsme navštívili na podzim 2022 a na jaře 2023. Zatímco při návštěvě Kolína bylo velmi chladné zimní počasí, v Českém ráji bylo počasí sice teplé, ale vzhledem k intenzivnímu sluníčku a obloze bez mraků také nebylo zrovna ideální. Ale naštěstí u nás, fotografů, je mnohem důležitější než samotný výsledek proces, kterým dojdeme k fotografii, tak nás počasí nemůže odradit. Na těchto setkáních je skvělé, že se setkáváme s kamarády a že je vždy o zábavu postaráno. Skalda vždy první večer představí zajímavosti, které jsou v okolí k vidění a které by mohly být zajímavé k fotografování. Vždy také představí domorodého hosta, který nám udělá přednášku o místě, kam jsme se vypravili. V Kolíně to byli kolegové z místního fotoklubu, kteří nám ukázali, co a kde fotit, a prezentovali své fotografie. V Českém ráji to byli pracovníci Muzea přírody Český ráj, kteří nám prezentovali velké množství místních přírodních a místopisných zajímavostí a doporučili nám zajímavá místa pro návštěvu. První večer přijeli do Českého ráje i kolegové z polské Jelení Hory a povídalo se nám s nimi tak dobře, že jsme šli spát až v jednu hodinu po půlnoci. Na druhý den jsme v Kolíně měli připravený program, navštívili jsme místní Základní uměleckou školu Fr. Kmocha, kde mají i oddělení fotografie. Podle výsledků, které jsme mohli sami posoudit, je škola na vysoké úrovni. V Českém ráji většina z nás vyrazila druhý den do Prachovských skal, které byly prakticky hned za hotelem. Já jsem naložil také na záda batoh se svou šperkovničkou formátu 24x30, která má kolem 20 kg, a i přes zmíněnou nepřízeň počasí, jsem udělal celkem 3 snímky, což je celkem hodně. Jak v Kolíně, tak v Českém ráji jsme měli druhý den večer přichystaný

/ JOSEF KRÁSA / KRAJINA /

kulturní program. V Kolíně se hrálo stínové divadlo „Potkali se u Kolína“ a také různé soutěže. To v Českém Ráji jsme večer zasvětili vědomostní soutěži. Zbytek večera jsme se potom věnovali prohlížení fotografií z tvorby účastníků setkání.

Díky Skaldovi, že má sílu pro nás taková setkání dělat, a těším se na další setkání na podzim.

*Cholina
pondělí 15. května 2023
20.26
Jan Gottfried*

Fotovýlet do ráje

Jako všechny cesty se Skaldou i ta do Českého ráje 20.–23. 4. 2023 byla skvěle vybraná a zajímavá. Opět se nám stalo, že jsme nestíhali vidět a nafotografovat všechna krásná místa v okolí a museli jsme se rozhodovat, kam zajedeme teď a kam až příště.

Viděli jsme toho ale spoustu. Procourali jsme Jičín a Sobotku, zajeli ke krásné Valdštejnské lodžii, nafotili lavičku Járy Cimrmana a plastové kachny v Holíně. Vylezli jsme ke

kapličky s nádherným výhledem ve Vyskoři. Náročným výjezdem špatným směrem jsme nakonec vystoupali ke Kopicovu statku (zavařila jsem tam brzdy a v autě to páchlo až do večera) a prošli se lesem plným pískovcových skalních reliéfů vytvořených panem Kopicou někdy v letech 1940–1978.

Hlavním dějištěm celého výjezdu byly ale skály. Prachovské skály v celé jejich kráse, navíc při krásném, slunečném počasí a teplotě. Pro fotografy nic moc, ale pro turistu ráj. Zamilovala jsem to tam. Skalní věže, uzoučké cestičky mezi nimi, hlava „obra“, nádherné výhledy. Moc jsme si to tam užili.

I večery byly fajn. Sice jsme si nemuseli přivést žádné propriety, ale zábava nás neminula. Nejsem velký milovník společenských her, je to pro mne vždycky velké vystoupení z komfortní zóny, ale Skalda to prostě umí připravit, takže se stejně nakonec vždycky parádně bavím a směju jako blázen.

Takže Skaldo, díky moc a budeme se těšit na další výjezd s tebou.

Eliška Rafajová

JAK JSEM FOTIL ISLAND

Vážení kolegové.

V roce 1997 jsem navštívil ostrov ohně a ledu - Island.

Rok na to jsem o této cestě něco málo napsal a uložil.

Mám docela rád příjemná výročí a 25 let od vzniku tohoto foto cestopisu k nim rozhodně patří. Napadla mě, pro některé jistě šílená myšlenka, podělit se se svými prožitky s vámi. Ale co víc, podělit se formou seriálu. V tomto čísle vám tedy předkládám první dvě kapitoly z celkem dvanácti napsaných. Jsme magazín především fotografický, takže nebudou chybět ani s daným textem související fotografie.

Blbý nápad? I kdyby, tak první část je už zde...

Kapitola první - Nenechte se odradit

O Islandu, o překrásném ostrově v severním Atlantiku, vzdáleném jen necelých 300 km od ledového Grónska, nemohu psát jinak, než o zemi, kterou budete nenávidět, nebo ji bezmezně milovat. O zemi ohně a ledu.

Po dvoutýdenním pobytu, kdy jsme sice celou zemi téměř objeli kolem dokola (cca 3000 km), se rozhodně nehodlám považovat za znalce nejzápadněji položeného evropského státu. Pokusím se vám alespoň svými postřehy a fotografiemi přiblížit některé zajímavé lokality, které byste při své návštěvě ostrova neměli minout.

Naše putování začneme na nejvýchodnějším cípu Islandu

v hlubokém fjordu, do něhož každý týden vplouvá faerský trajekt Norrna, představující jedinou možnost „pozemského“ spojení se starým kontinentem, konkrétně s dánským Esbjergem a norským Bergenem. Po několikadenní plavbě, zpestřené povinnou zastávkou na Faerských ostrovech, nás tedy vítá Seydisfjrdur, malá přístavní městečko, které mě ještě před přistáním stojí několik políček drahocenného filmu. Nepodceňujte tuto zemi a fotografického materiálu si s sebou vezměte dostatek. Ihned při prvním kontaktu s místními obchody zjistíte, že Island je země extrémně drahá a že i ceny fotomateriálů se od tohoto nepříjemného faktu odvíjejí.

/ KLIDNÝ ATLANTIK /

Dovolte mi, abych se nejprve trochu vrátil v čase zpět a alespoň krátce se zmínil o pobytu právě na Faerských ostrovech. Strávil jsem tam pouze dva dny. Ty mně však nedaly důvod nevěřit statistickému údaji o v průměru asi 270 deštivých a větrných dnech do roka. Přesto hodnotím osmnáctičlenné souostroví jako krajinu mimořádně fotogenickou. Zelené strmé svahy, kolmé skalní útesy, vodopády, ale hlavně malebná, upravená, mnohobarevná stavení Faeřanů. Paráda. Tolik jsem toho v horizontálně letícím lijáku ještě nenafoťil. Chvilky foto odpočinku nastaly pouze na palubě trajektu. Vzpomínám, že i tam jsem si občas aparát zavěsil na krk a „tvůrčí absták“ řešil snímáním těch nejnemožnějších věcí ze svého okolí. Jako fotograf krajiny jsem ale trpěl. Absolutně rovná linka horizontu mě ne a ne uspokojit.

Plavba severním Atlantikem byla oproti prognózám netypicky klidná. I tak jsem rád, že konečně stojím oběma nohama na pevné ostrovní zemi. Až do nedalekého prvního „většího“ islandského města Egilsstadir se máte ještě možnost rozhodnout, zda svou okružní cestu začnete severem či jihem. My již dopředu víme, že se budeme pohybovat po směru hodinových ručiček a že nás nejprve přivítá trochu překvapivě nehostinnější jih. Až na několik málo výjimek budeme po celou dobu pobytu v kontaktu s hlavní silnicí č. 1, která nás přesně za dva týdny přivede zpět do našeho výchozího bodu.

Nyní je asi ten správný čas říci si něco obecnějšího o dopravě a o úskalích, jež zde na fotografujícího turistu číhají. Dle vaší vlastní nátury můžete vyrazit pěšky, stopem, na vlastních kolech, automobilem vaším či pronajatým, můžete využít pravidelných autobusových linek, anebo zvolíte, stejně jako já, způsob dopravy zdánlivě pohodlný, avšak po stránce volnosti značně svazující - autobusem zájezdním. Pak ale počítejte s tím, že při přejezdech mezi plánovanými zastávkami budete za jízdy při pohledu z okna bezmocně trpět. V lepším případě mačkáte alespoň v duchu spoušť v místech, jež po vaší levé či pravé straně nenávratně mizí v prachu za vaším busem. O moc lepší to ale ani nebude, když konečně zastavíte na průvodcem určeném místě. Na jejich obhajobu nutno poznamenat, že téměř vždy se jednalo o lokalitu, kde bylo co fotit. Co vás zaskočí nejprve, je oznámení krutě krátkého času zastávky. Připravte se na to, že coby poctivý fotograf prožijete každou podobnou chvíli v určitém stresu. Dalším fenoménem jsou lidi. Musíte si předem udělat jasno, zda vám na obrázcích budou, či nebudou vadit. Budou-li, znamená to vystartovat z vozu jako první, připravit „fidlátka“ a zjistit, že jste zase pomalí a že první rychlíci vám již nevědomky vytvářejí poměr mezi velikostí českého člověka a islandské krajiny. Zbude vám buď to zmáčkout, dokud jich tam není celý autobus, anebo vyčkat, až si to všichni v klidu prohlédnou, vrátí se zpět a za varovného zvuku klaksonu vašeho

/ SVARTIFOSS /

/ PAPUCHÁLCI /

hromadného dopravního prostředku zvoucího k urychlenému návratu křečovité pořídit záběr „čisté“ severské přírody.

Dále pozor na průvodce. Vzhledem k věkovému rozpětí klientů (v našem případě to bylo mezi 18 a 74 lety) vám i ten nejbanálnější výstup podají v takovém světle, jež má odradit zejména ty zralejší od úmyslu dát se na cestu a pokořit tu kterou horu, sopku apod. Musím potupně konstatovat, že tato propaganda zapůsobila i na méně zralé, takže byť jsem absolvoval všechny výlety a výstupy, ze strachu z příliš těžkého zavazadla jsem v našem pojiždném „base campu“ vždy zanechal něco ze své těžké fotografické výbavy. Proklínal jsem pak sebe za to, jak jsem měkký, a průvodce za to, jak jsou nepřiměřeně opatrní.

Kapitola druhá - U největšího evropského ledovce

Cíl dnešní cesty leží na břehu ledovcového jezera Jkulsárlón. Kličkujeme po pobřeží směrem na jih. Objíždíme množství kudrnatých fjordů a pomalu se přibližujeme k třetímu největšímu ledovci – Vatnajkull. Třetímu na světě! Srovnáte-li jej s jeho dvěma většími

partáky Antarktidou a Grónskem, zjistíte, jaký obrovský nepoměr mezi nimi je. Poblíž města Hfn mjííme vojenskou radarovou stanicí NATO a zanedlouho již v dálce začínáme rozlišovat mohutné ledovcové splazy zmíněného velikána. Jeden z mnoha zvrásněných jazyků končí svoji pouť právě ve vodách Jkulsárlónu. Prvně vidím telení ledovce.

S neúprosnou pravidelností padají obrovské kusy ledu do jinak klidné jezerní hladiny. K dokonalosti snad jen chybí trocha toho sluníčka. Omrzí-li vás procházka s jedinečnými pohledy na mlčenlivé a chladné poutníky, neslyšně se blížícími k slaným vodám severního Atlantiku, v nichž můžete s trochou štěstí spatřit i tuleně, nezapomeňte zavítat na nedaleká hnízdiště agresivně vyhlížejících chaluh velkých. Nejen vyhlížejících. Že vetřelce nemají ve svém rajonu rády, poznáte hned. Současně z několika stran budou na vás tito opeřenci nalétávat a příšerně u toho řvát. Už jsem si myslel, že to ten zatracený pták nemůže vybrat, když v posledním chvíli strmě změnil směr a moji hlavu jen těsně minul. Vypadalo to vždy trochu hororově, ale byla to vlastně sranda.

Od Jkulsárlónu to není daleko do národního parku Skaftafell. I zde budete v bezprostředním kontaktu s jednou s odnoží

/ FAERSKÉ OSTROVY /

ledovce Vatnajkull. Navíc můžete podniknout celou řadu fotograficky zajímavých výletů. Naše kroky tehdy směřovaly k 1125 m vysokému vrcholu hory Kristínartindar. Výška nikterak závratná, ale nutno si uvědomit, že hodnota nadmořské výšky tady na Islandu většinou znamená i hodnotu skutečně nastoupaných výškových metrů. Ráno ještě stíháme vyběhnout k fotogenickému vodopádu Svartifoss, jehož stříbřité vody padají přes převislé, charakteristickou čedičovou odlučností členěné bloky. Ke slovu přichází stativ, dlouhé expoziční časy, ale také chránění objektivu před všudypřítomnou vodní tříští. Fotit by se dalo pouze po větru. Já měl ale „výhodu“. Pršelo. Voda lítala ze všech stran, a proto jsem mohl stativ postavit i do míst, jež by se mi za slunného počasí zdála nemožná. V duchu jsem si mumlal cosi o nezbytné hygieně techniky, která se musí čas od času zbavit usazeného prachu. Kdo by neznal nejznámější islandskou sopku jménem Hekla. Ta by měla být naším zítřejším cílem. Nejprve ale ještě musíme projet šedivou krajinou rozlehlých náplavových kuželů, překonáváme provizorní mosty, jejichž podstatně dokonalejší předchůdce v roce 1996 totálně zničily katastrofální přívaly bahna a vody uvolněné erupcí jedné ze

sopek pod až jeden kilometr silným ledovcem Vatnajkull.

U nejjihněji položených skalnatých útesů u Dyrhólaey si přijdou na své zejména ornitologové. Nepatřím zrovna mezi znalce ptactva. Musím ale přiznat, že pohled na pobřeží obsypané nemotorně vyhlížejícími papuchalky plochozobými mi nebyl rozhodně nepříjemný. Daleko spontánněji bych se ale chtěl vyjádřit o nedalekém monumentálním vodopádu Skógafoss. Fotografovo srdce jáásá. Poklidná, nenápadná řeka napájená ledovcem Mýrdalsj-kull zdolává šedesát metrů vysoký práh, čímž vytváří jedinečnou přírodní scenérii. Svěže zelený skalnatý val, využívaný až do těsné blízkosti hřmícího živlu jako pastvina, je náhle přerušen hlučnou bílou záclonou, za slunného dne dekorovanou širokou duhou. Ihned po dopadu voda krotí svoji přirozenou sílu a ve formě provokativně klidné říčky se loudá k oceánu. Tady bych vydržel celý den. Co to bylo za zvuk? Aha, klakson našeho autobusu. Tak snad příště...

Ctibor Košťál

KDE FOTÍM JÁ

No, kde bych fotil? Všude. Jak by před lety řekl náš prvorozený vnuček Filip “ude ude”...

Jasně, mám stejně jako každý z vás místa oblíbená, kam se často vracím. Velmi rád ale také poznávám nová prostředí a s vděčností si uvědomuji, v jaké kráse je mi umožněno žít. Mluvím nyní výhradně o naší jedinečné české kotlině.

Jednou takovou lokalitou, kterou pravidelně navštěvuji, je rovinaté Třeboňsko, oplývající zdánlivě nekonečným rastrem lesních cest a systémem důmyslně propojeným mělkých rybníků.

Jsem tu i letos. Jsem tu, coby lázeňský švihák. Švihák, který si vždy udělá čas na fotografické mapování zdejší malebné krajiny. Vybaven byť pouze kapesním Sonyem, vyrážím k nedalekým vodním plochám, pozoruji, vnímám a fotografuji.

A že letos tu vody bylo. Díky abnormálně deštivému dubnovému počasí zaplavila rozvodněná Lužnice okolní louky a lužní lesy. Zteplilé stromy rostly přímo z vody a zrcadlily se v klidné hladině rozlité řeky. Stejně tak

pahýly padlých tlejících velikanů ke zvěčnění přímo vybízely. Je zde ráj i pro foto-ornitology. Normálně plaší opeřenci se nedali rušit koncertem tisíců žab, stejně jako je, na rozdíl od nás, nechávala v klidu líhnoucí se nová populace otravných komárů. Tihle subtilní bzučouni dovedou neskutečným způsobem obohatit Váš jihočeský život. No, obohatit. Otrávit! Zapomeňte na mazlení se s vybraným motivem a zdouhavé stavění stativu. Tedy nepatříte-li mezi masochisty, nebo nemáte-li kolem sebe permanentní auru z odpuzujícího repelentu. Věřte, že se ve vegetačním komářím období rádi rychle naučíte fotit za jízdy na kole, či za běhu...

Nic z toho by Vás ale nemělo odradit od návštěvy tohoto podmáčeného kousku naší země. Veškeré útrapy za pořízení nových záběrů rozhodně stojí. Třeba se tu spolu někdy potkáme.

Někdy. Teď TADY FOTÍM JÁ... Tak dobré světlo.

*Díky chladnému počasí zatím nesežraný
a tedy ani nedožraný švihák Ctibor Košťál.*

